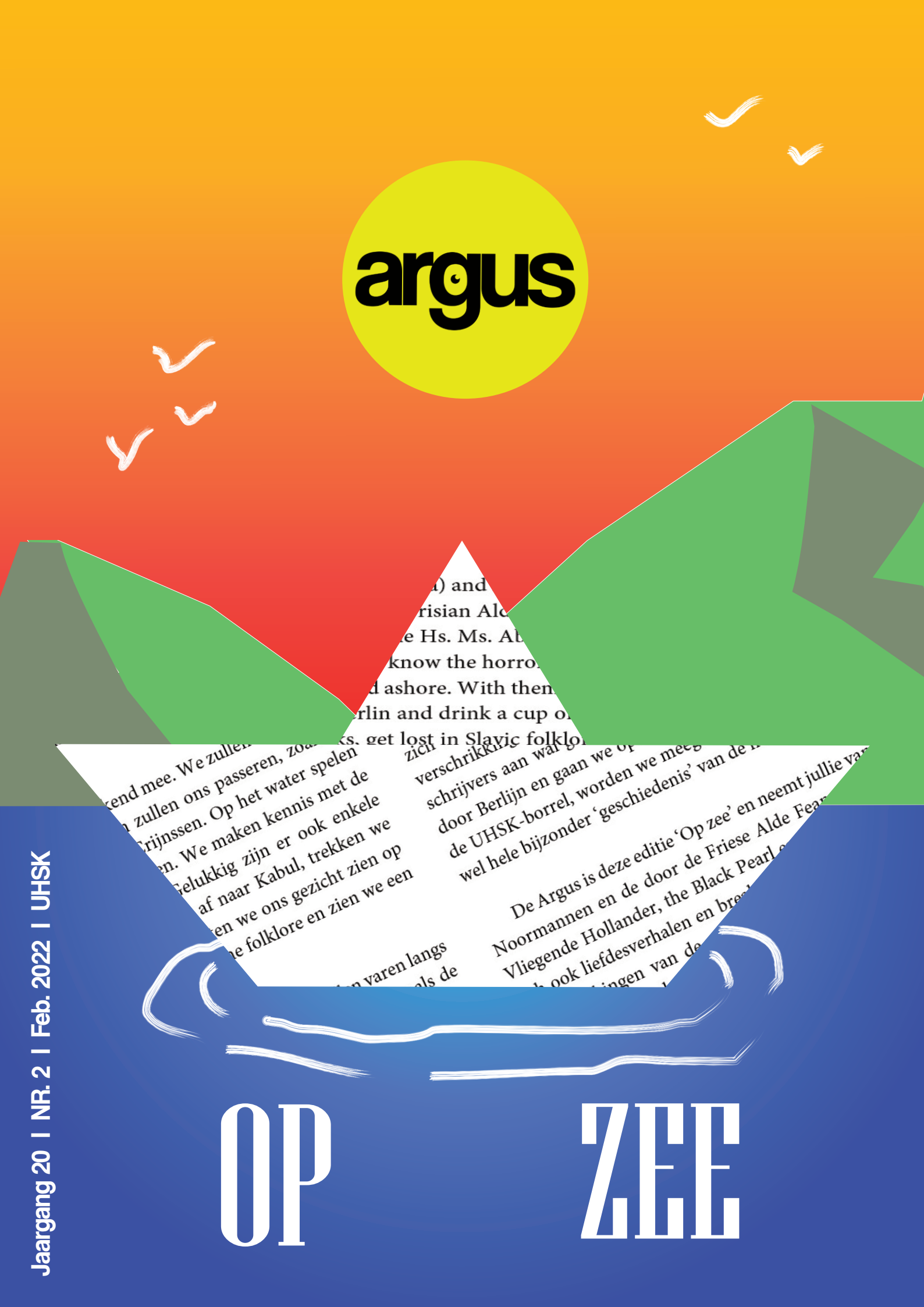

argus

OP

ZEE

Jaargang 20 | NR. 2 | Feb. 2022 | UHSK

(4) and
Christian Alde
Hs. Ms. Alde
know the horror
ashore. With them
Berlin and drink a cup of
get lost in Slavic folklore
verschrikkingen
schrijvers aan wal
door Berlijn en gaan we op
de UHSK-borrel, worden we mee
wel hele bijzonder 'geschiedenis' van de
De Argus is deze editie 'Op zee' en neemt jullie van
Noormannen en de door de Friese Alde Fear
Vliegende Hollander, the Black Pearl
ook liefdesverhalen en bre
ingen van de

De Argus is deze editie 'Op zee' en neemt jullie vanzelfsprekend mee. We zullen varen langs Noormannen en de door de Friese Alde Feanen. Vele schepen zullen ons passeren, zoals de Vliegende Hollander, the Black Pearl en de Hs. Ms. Abraham Crijnssen. Op het water spelen zich ook liefdesverhalen en break-ups af en zullen er tranen vallen. We maken kennis met de verschrikkingen van de zee, zoals verdrinking en scheurbuik.

Gelukkig zijn er ook enkele schrijvers aan wal gebleven. Met hen reizen we als ramptoeristen af naar Kabul, trekken we door Berlijn en gaan we op de koffie bij onze eigen Berend. Ook laten we ons gezicht zien op de UHSK-borrel, worden we meegetrokken in de wereld van Slavische folklore en zien we een wel hele bijzonder 'geschiedenis' van de hel.

Voor nu veel leesplezier en de Argus ziet jullie graag snel weer!

Teddy

Inhoud

4 Redactievraag

5 Carcomstrip

UHSK

6 Bestuursbabbels - Golven

Levi Verbeek

7 De UHSK-borrel; Het heeft iets

Rutger Loof

8 Op de koffie met... Berend van der Hoop

Jitske Hell

10 Alumnus van het nummer: Maurits Luiten

Gijs Toussaint

Folklore

12 Pirates of the Caribbean: fact or fiction?

Lotte Nieboer

14 De Vliegende Hollander: Vergane Glorie

Diederik van Merrienboer

16 De Slavische roots van The Witcher

Berend van der Hoop

18 (in) een potje janken

Teddy Scholten

Opmerkelijk

19 In de Alde Feanen

Mariëtte Peutz

20 The Ocean is a Nightmare, Boats were a Mistake

Alex Nagel

Eindredactie

Voorzitter: *Teddy Scholten*

Secretaris: *Rutger Loof*

Penningmeester: *Tim Groot*

Commissaris evenementen: *Gijs Toussaint*

Commissaris PR: *Felix Smit*

Commissaris vormgeving: *Aoife Tilleman*

- 22 **De Tinder-overstijgende dromen van een hopeloze romanticus**
Floor Wilke
- 23 **Taal met Teddy: Scheurbuik**
Teddy Scholten
- 24 **Backpacken bij de Taliban: een Britse Student snoof cultuur én buskruit te Kaboel**
Felix Smit

Geschiedenis

- 26 **De plekken van Berlijn**
Gijs Toussaint
- 28 **The Plague Wars**
Tim Groot
- 30 **Noormannen, de schrik van Europa**
Aron van Iperen
- 32 **Land in Zicht**
Felix Smit

Poëzie en proza

- 33 **Over de mensen die over straat gaan**
Jitske Hell
- 34 **The Memory of a Goldfish**
Aoife Tilleman
- 36 **Utolsó hajó / Vaart wel / Het zure water / Flood of desire**
Jaimy van der Waal
- 38 **Storm in het licht van de schemering**
Marlene Schneider

This edition, the Argus is 'Op zee' (at sea) and naturally we'll take you on this journey with us. We'll sail by Vikings and through the Frisian Alde Feanen. Many ships will pass us, like the Flying Dutchman, the Black Pearl and the Hs. Ms. Abraham Crijnssen. Love stories will begin and end and tears fall down. We get to know the horrors of the sea, like drowning and scurvy.

Thankfully, some of our writers stayed ashore. With them we'll travel like some disaster tourist through Kabul, go sightseeing in Berlin and drink a cup of coffee with our own Berend. We'll show our faces at the weekly drinks, get lost in Slavic folklore and get to see a very interesting 'history' of hell.

For now, enjoy reading and the Argus looks forward to seeing you again next edition!

Teddy

Redactie

*Aron van Iperen
Alex Nagel
Lotte Nieboer*

*Jaimy van der Waal
Diederik van Merrienboer
Mariëtte Peutz
Marlene Schneider*

*Berend van der Hoop
Jitske Hell
Floor Wilke*

Floor Wilke

In ieder geval niet
mijn bril, want die zee
hoef ik niet te zien.
Ik haat de zee.

Jitske Hell

Mooi Kaap Rosé.

Tim Groot

Een lantaarn
onderwater'

Gijs Toussaint

Blub blub blub

Rutger Loof

een volleybal met
een smiley erop voor
goeie gesprekken

Berend van der Hoop

Iets om Vodniks
mee op afstand
te houden,
misschien een
Witcher ofzo.

Lotte Nieboer

Een visnetje,
dan valt er nog
wat te eten.

Diederik van Merrienboer

Een Brits
salonorkest
voor tijdens
het zinken.

Felix Smit

Vier patrouilleschepen,
drie onderzeeërs, twee
Slagschepen en één
vliegdekschip.

Teddy Scholten

Een beetje
kundig kapitein.

argaaasp!

Ik ga op zee en ik neem mee ...?

Aron van Iperen

Als ik mee mag op de Draken
Harald Harfage neem ik een
zwemvest mee, zo'n langschip
ziet er niet heel veilig uit. Waar
ik het over heb? Het komt voor
in mijn stuk op pagina ...

Mariëtte Pentz

Pen en papier!

Alex Nagel

"A sailor's trusty kit.
A compass, for dramatically
throwing into the ocean. A journal,
for recording the horrors you have
born witness to. A pen knife, for
futilely stabbing into your fish
ancestors as they drag you
into the deep. A Colt Single
Action Army revolver,
one bullet."

Jaimy van der Waal

Twee emmers, want de zee
moet gered van de zon. Een
waterman draagt het water
naar de zee, hetgeen
niet anders kon.

Marlene Schneider

Een muziekbox waarop ik het
lied 'Bootje' van Antoon afspeel,
zodat ik volledig in het standaard
plaatje pas van "Nederlands
meisje op een boot".

Aoife Tilleman

Een wonderbaarlijk slecht
oriëntatiegevoel en een
goed humeur

Adam en Eva zoeken een baan deel 1

In de avond van dezelfde dag, gingen zij samen aan de slag. Langzaam maar zeker werd het online account waar en veranderde Adam zijn status naar 'voor arbeid beschikbaar'. Hij nodigde iedereen die kende uit deel te worden van zijn netwerk, zo maakte hij meteen zijn positie sterk.

En jawel hoor, na een dag of twee kreeg hij een melding, het was van iemand uit zijn nieuwe online kring. Via via was zijn zoektocht naar arbeid gezien en nu wordt hem een sollicitatiegesprek aangeboden voor een magazine.

De Carrière Commissie organiseert op maandag 21 februari (19:30) het 'LinkedIn & Resume Cafe', en op maandag 7 maart (19:30) het evenement 'Job Application 101', om iedereen de tips & tricks van Adam en Eva te leren!

Golven

Bestuursbabbels

Door: Levi Verbeek

In onrustig water zwem je nooit prettig. Dat merkt ook onze Kring nu de delta- en omikrongolven ons om de oren slaan. Alweer een lockdownwinter ingaan was iets waar maar weinig mensen rekening mee hadden gehouden. Zelfs de politiek niet, zo leek het. Ook het 96ste bestuur van de Kring was te optimistisch geweest – in ons beleidsplan hadden we zelfs vastgelegd dat we het UHSK-Zoomabonnement na februari zouden stopzetten, want “naar verwachting is er na een half jaar minder noodzaak tot online vergaderen en activiteiten”. Lang leve de begrotingscorrectie.

De lockdown bracht in eerste instantie praktische problemen voor de UHSK. Veel commissies hadden vol ingezet op juist deze periode. Evenement na evenement moest worden verplaatst of werd voorzien van een online alternatief. Ik herinner me in het bijzonder de ochtend dat het eerste besluit voor een nieuwe lockdown was uitgelekt. De Kleine Reis-veiligheidsdriehoek was in noodberaad: ikzelf, Excursiecommissievoorzitter Frank Drykoningen en bestuursgenoot en vicepenningmeester Olivier de Haan moesten een moeilijk en ingrijpend besluit nemen. De nieuwe maatregelen zouden gelden tot minstens de dag na het begin van de reis.

Concreet betekende het dat afstand houden en mondkapjes dragen weer verplicht werd, en dat na 20:00 vrijwel alles in het publieke leven gesloten moest zijn. Dit maakte het organiseren van evenementen in Nederland, waarbij de UHSK het vooral van de avond moet hebben, erg ingewikkeld. Tegelijkertijd golden deze regels alleen in ons eigen(wijze) land. In Keulen, de beoogde bestemming, was er naast een discussie over het invoeren van 2G weinig aan de hand. Dit feit maakte het extra pijnlijk om die ochtend toch te moeten concluderen dat het te onverantwoordelijk en risicovol zou zijn om de reis door te laten gaan – met het verloop van de pandemie sindsdien in het achterhoofd een terecht besluit. Diezelfde ochtend kreeg het hostel in Keulen een mailtje uit Utrecht. Gelukkig was het hostel net als het busvervoerbedrijf aardig genoeg om alle

annuleringskosten voor ons kwijt te schelden. Voor de derde keer was er een Excom-reis afgelast.

Maar al snel vielen de praktische gevolgen in het niet bij het grotere gevolg van de lockdown: het studentenleven kwam weer stil te liggen, en dat raakte de hele Kring. Want een studievereniging is net zozeer studie als vereniging. Naast discussies over historiografische theorieën en kaders is de UHSK voor geschiedenisstudenten vooral een plek om te ontspannen met een biertje, wijntje, of wat dan ook. Bijvoorbeeld een woensdagavond in De Stadsgenoot, een donderdagavond in K-Sjot of – het corporale toppunt van de Kring – jasje-dasje tijdens de biercantus.

De UHSK is ook de plek om bij te kletsen met een koffietje op de Kamer. Studiegenoten die voor, tussen of na college langskomen, of in sommige gevallen zelfs alleen maar op de Drift zijn voor een bezoekje aan de Kamer. De herinvoering van de anderhalve meter betekende helaas ook de sluiting van deze ontmoetingsplek. Daarmee verviel de grootste constante voor iedereen die een bestuursjaar doet. De Kamer fungeerde als plek voor activiteiten, voor vergaderingen, voor gezelligheid, en even snel met je bestuursgenoten kunnen overleggen omdat die toch in dezelfde ruimte zitten.

Gelukkig waren we niet compleet reddeloos, want plots was daar de UHSK Lifeboat. Ergens op een zolder aan de Drift had de universiteit een onbenutte ruimte gevonden die ingericht was als het ruim van een schip. Want ook al was de kamer gesloten, het onderwijs ging nog altijd door op locatie. En dus waren er altijd UHSK'ers in de buurt om langs te komen. De Lifeboat voerde ons door de storm van maatregelen in de laatste paar weken voor het kerstreces. Nu de vooruitzichten van het verloop van de pandemie optimistischer worden is het mooi om terug te kijken naar die tijd. Want ondanks de golven komt de UHSK altijd veilig op haar bestemming aan. Dat staat als een paal boven water.

De UHSK-borrel; Het heeft iets

Door: Rutger Loof

“Het heeft iets” is eigenlijk een laf zinnetje. We zeggen het als we niet goed kunnen beschrijven welke emotie of welk gevoel een ding ons geeft. Toch is dat het eerste wat er in mij opkwam om de stamkroegen te beschrijven waar op woensdagavond de borrel van de UHSK zich huisvest. Hierbij confronteer ik mezelf met hoelang ik zelf al rondzwerv op de UHSK-borrels. De UHSK is als een hete aardappel van café naar café gestuiterd. Geschiedenis herhaald zich echter niet, nu we een geheel nieuw café als stamkroeg mogen aanduiden. Wat betekent dit nieuwe café voor de wekelijkse borrel en voor de UHSK zelf?

Het eerste etablissement was de Vingerhoed, gesitueerd tussen de Wed en de Oude Gracht. Ik ga hier dan ook niet nog een uitgebreide beschrijving geven vol met beeldende woorden van hoe deze toko eruit ziet, want hij bestaat nog gewoon. En jou op pad sturen om voor het eerst – of weer na lange tijd – langs te gaan is eigenlijk mijn doel. Want de Vingerhoed was per uitstek eigenlijk geen geschikte locatie voor de UHSK maar is wel een leuk café, iets wat Berend in onze vorige editie ook al belichtte. We zaten daar met z’n allen op één gestapeld, vaak buiten op een veel te krap terras. Binnenstads verkeer passeerde je langs het te smalle straatje terwijl je met je drankje daar nog net kon zitten. Meermaals moest iemand worden teruggeroepen omdat hij te ver op straat stond en die persoon dan technisch gezien zijn glas had gestolen. Allerm minst optimaal. Binnen was er ook al vaak amper plek als de groep te groot was, en moest je vaak drieëntwintig keer sorry zeggen en wachten tot iemand z’n stoel naar voren had geschoven voordat je erlangs kon. Maar dat is precies wat de Vingerhoed juist haar charme gaf als stamkroeg. Dat klein maar knus gevoel. Het is dan ook nog steeds een leuke tent om te gaan zitten en ik raad dat dan ook naast andere kroegen erg aan.

Als tweede locatie hadden wij de Stadsgenoot op de Breedstraat. Van leden die meer fossiel dan deze schrijver zijn heb ik vernomen dat dit ook de

stamkroeg was voordat een verhuizing naar de Vingerhoed plaatsvond. Deze kroeg valt wel snel samen te vatten in één slagzin: een gezellig bruin café. Niet te groot, niet te klein. Allerlei posters van de vorige eeuw versierden de muur, met het enorme portret van James Dean in het bijzonder helemaal achterin. Buiten was het terras ruimer, met zowel hoge als lage tafeltjes en stoelen. Maar ondanks de in wezen prima inrichting is het personeel juist hetgeen wat mij zal bijblijven. J.J. die je naam nog wist te onthouden na vorige week. En Wilfred die tot het einde toe heeft staan knokken om de verkoop af te houden. Zij gaven de Stadsgenoot haar karakter, haar levendigheid.

Als derde en laatste in dit rijtje komt dan café De Beuntjes. Van een ouderwets bruin café zijn we nu overgestapt naar, om even een officieuze benaming te gebruiken, ‘wit café’. Een café dat meer afgestemd is op een moderner publiek. Als vereniging vind ik dat we blij mogen zijn met waar we nu terecht zijn gekomen, al zijn de meningen hier en daar verdeeld. Om de accurate woorden van mijn mede-redactielid Felix te herhalen; “Het is een beetje een VT-wonen yuppen tent.” En ergens moet ik hem qua interieur gelijk geven, ondanks dat de naam van het café gekozen is omdat de eigenaren zelf alles in elkaar gebeund hebben. Maar waar er eerst altijd te weinig ruimte was, is dat er nu in overvloed. Volgens mij zitten we er de komende tijd wel snor.

Dat de UHSK-borrel wel altijd gezellig is ga ik hier niet noemen, want het is natuurlijk een pleonasme. Ik weet het, heel flauw. Het is een doorwerking van de gedachte dat het café zelf helemaal niet zoveel uitmaakt, het zijn de mensen die de UHSK-borrel leuk maken. De sterke verhalen, roddels, ongegeneerde meningen, wilde politieke opinies, sociale vraagstukken en maatschappelijke kwesties die je bespreekt terwijl je een drankje achterover tikt omdat je anders schor wordt, dat zijn de redenen waarvoor je er bent.

Op de koffie met...? Berend van der Hoop

Door: Jitske Hell

The Argus has a new rubric, specifically made for new UHSK members! In each edition, a UHSK-member is visited at their home for a chat and a cup of coffee. If you are new to the association, this is a way to meet some UHSK-members and to connect the abundance of faces, names and stories you have seen

and heard by now. This time: op de koffie met Berend van der Hoop.

Can you tell me something about yourself? What have you been up to lately?

I graduated at the start of this year, so I am actually more of a veteran. I am a sixth-year student right now and I have been a UHSK-member since 2016. I am currently waiting until I can start my master's. I will be doing some other courses in Utrecht this year, but after that I have completely finished studying here.

Which master's degree do you want to do?

I want to do the Military History master in Amsterdam.

Do you have a specific motivation for this master? Out of interest, or something else?

Mostly out of interest. But I am going to stay in Utrecht, perhaps join in with UHSK activities every now and then if something fun turns up.

Can you tell me something about your long history with the UHSK?

In my first year, I joined the Filmco [1], which was a bit different back then. The committee still had cinema halls in the Louis Hartloopercomplex [2], where they could organize events. In my second year, when I was still in the committee, that changed already. Eventually the committee was reformed and fused with the Historicie [3]. Halfway through my second year, I also joined the Beeldcommissie [4], but I never did anything there. It was 'gezellig', though. In my third year, I organized the gala with the Galacommittee. That was the gala of 2019. In my fourth year, I joined the Argus, because I was ready to leave more active committees behind. Argus was a bit more relaxed and I found out during the first few years of my bachelor's that I really enjoyed writing and that I was good at it. I am still writing for the Argus, but this will be my last year, I think.

This time for real?

Yeah, I have continued with the Argus, because I still want to organize the literary events and I haven't had the chance yet. I still want to write a couple of articles as well, but after that I am done. Oh, and I have never been a member of the Feco [5], but I have pretty much always been the DJ there and at two of the introduction camps! I also gave people at the UHSK who liked DJ'ing crash courses on it.

Hopefully you get to finish this year with a final party, then.

Actually, I was asked by the Feco again this year, but that party was supposed to be on the sixteenth of December so it was cancelled. But they did ask me. I hope to play again later this year.

So I was going to ask which part of history is your favorite, but I'm guessing it's military history.

Yes, modern military history. I just got a book for Christmas about the German invasion of Russia, Operation Barbarossa. I am interested in modern wars and the ones a little earlier. In the last Argus I wrote about the Napoleonic Wars and during my bachelor's I did the Conflict specialization.

What is the most interesting battle or military event in history, according to you?

Lately, I have been looking into the lesser-known battles of the Second World War. Everyone knows D-Day, Stalingrad and Berlin, but I have been looking into battles in Italy, North Africa and Russia. I am mostly interested in those battles and in having a different outlook on them than mainstream history. What I also consider to be really interesting, is how you can trace back the current political state of the world to the Cold War, then the Second World War, then the First World War... It goes back a long way.

Moving away from history questions... I see a Star Wars poster behind you, big fan?

Absolutely a big fan, ever since I was a kid. This was from a trip with the Filmco in my second year, to the exhibition in the cinema in Leidsche Rijn.

So, the last three movies, your judgement?

I don't want to talk about it.

You and me both. Let's not.

As a kid, I played a lot with Lego Star Wars. Those were my favorite toys. I also introduced the Star Wars movies to my girlfriend, who really loved them.

By the way, that's quite a liquor collection you've got there.

I have been a whiskey lover for a long time. I inherited that one from my father, who fully supports it. When the lockdown hit, I bought a cocktail set and started trying out lots of different drinks. Hence all the different bottles with specific flavors. I also got another book for Christmas, a recipe book with 500 cocktails.

What is the ultimate drink to impress someone important?

My favorite cocktail is the one I had on my first big trip to Romania, there was a bar inside a pool where you could get cocktails. It's the Blue Hawaiian, which is a blue drink with coconut in it. Very tasty and usually very expensive, but over there it cost me two euros.

I can imagine throwing a bunch of UHSK'ers in a pool with a cheap bar ended well.

Eventually, yes. Most of them passed out on the way back home.

Would you recommend going on the big trip to first year students?

Definitely, I still think that my first big trip, in Romania, was the best one. It is the first real impression, good memories... Absolutely, go.

Maybe you can encourage them with a big trip anecdote?

I will return to Romania. We went to Dracula's grave, the real monarch, not the vampire. We drove through a typical Eastern Bloc village, with corrugated roofs. We drove through it in our big tour bus and the entire village came out to watch it happen. We also got stuck on a small road, because we couldn't make the turn and like twenty people were watching the maneuver. Truly bizarre experience. Romania is such a contrast with the Netherlands and 'more western' Eastern European countries. You really saw traces of poverty and communism there.

About your house, are we in a SSH stadspand [6] right now?

Yes. I have lived for four years on the Van Lieflandlaan. After a while I was done with it. I was 24, had a couple of young new roommates and during lockdown it was always noisy and crowded. I really had my eye out for a stadspand, and I ended up here. This is a very quiet house. I share a floor and kitchen with only one

roommate. It feels like a studio, not very social, but it is exactly what the people in these houses look for. I also have a balcony right there and if I cross the singel down the street, I'm in the city centre. It's amazing.

How do you look back on the years you spent with the UHSK?

The first couple of years were amazing. I have to admit that my first year was the best, after a while it becomes less fun, because you become older and you have done everything several times already. But it has been one of the best times of my life, it has made my bachelor and my social life in Utrecht so much better. The UHSK is a very active association with a lot of great people, that's why I never joined another association. I played hockey for ten years and in my first year of studying I was a member of the student hockey association in Utrecht, but it was not that much fun compared to the UHSK.

What's your advice to first years?

Let's say there is no lockdown and no COVID, go participate in fun and social activities as much as you can. Try to get to know as many people as possible, both in lecture halls and within the association, it will not only be fun, these people can help you as well. Don't take your studies too seriously, don't try to rush through it in three years. Take an extra year to figure some stuff out, which courses and minors you want to follow and enjoy your social life! Try to find that balance.

And most importantly, come see Berend DJ at the last Feco!

Come to all Fecos to see me DJ!

English-Dutch Student Dictionary

[1] *Filmcommissie - Film committee.*

[2] *Louis Hartlooper Complex – vintage cinema in Tolsteeg, Utrecht.*

[3] *HistoriCie- now together with the Filmco the Historische Evenementen Commissie/Historical Events Committee.*

[4] *Beeldcommissie – committee meant to design posters for events.*

[5] *Feco – 1) Feestcommissie/party committee and 2) parties organized by the Feco, usually taking place at the K-Sjot.*

[6] *SSH stadspand - inner city house rented through student housing*

Alumnus van het nummer: Maurits Luiten

Wennen aan een leven na de UHSK

Door: Gijs Toussaint

Het voelt voor velen nog als de dag van gister dat Maurits Luiten begon als secretaris van het 94e bestuur van de UHSK. Dat is ondertussen toch al ruim twee jaar geleden en met een baan in Dordrecht en een appartement in Rotterdam ligt het burgerleven voor Maurits op de loer. We hadden het gesprek over zijn mooiste herinneringen aan de UHSK, en zijn blik op de toekomst van de vereniging.

Wat heb je allemaal bij de UHSK gedaan?

‘Ik was secretaris van het 94e bestuur van de UHSK. Ik heb ook muziekcommissie gedaan.’

Het is een bescheiden antwoord. Zo was Maurits ook een van de belangrijkste auteurs van de gedragscode die de UHSK nog altijd hanteert en werkte hij in zijn laatste jaar nog mee aan het opstellen van verregaande HR-wijzigingen over de verenigingsdemocratie en een reglement van orde voor algemene ledenvergaderingen.

Hoe ziet het leven na de UHSK er nu voor je uit?

‘Ik woon nu in Rotterdam, in het prachtige Feyenoord. Ik werk op een MBO als administratief medewerker en onderwijsassistent in Dordrecht. Dat is minder drinken dan bij de UHSK maar dat is niet moeilijk.’

Wat is je beste herinnering aan jouw tijd bij de UHSK?

‘Eerste grote reis in mijn eerste jaar naar Roemenië. Er is geen land zo bizar als Roemenië en ook geen land waar de drank zo goedkoop is. We kregen daar voor drie euro twee liter bier. De lezer kan misschien zelf wel invullen hoe dat vervolgens is gegaan, niet best. Het was chaos. Gerben Hospers, lid van het 91e bestuur, heeft vooral furore gemaakt daar. ‘Gerben en zijn feuten’ werd de ploeg genoemd en die hebben de Roemeense straten onveilig gemaakt. Als je ooit heel goedkoop wil drinken en iets bizars wil zien kan ik iedereen aanraden om naar Roemenië te gaan.’

En wat was de beste herinnering uit je bestuursjaar?

‘De cantus, met Mike Versteeg. Daarnaast onze

constitutieborrel bij de zustervereniging in Leiden. Daar zijn we eruit gezet. Dat was natuurlijk compleet onterecht dus we hebben wraak genomen met een confettikanon. Later bleek dat mijn stiefzusje dat heeft moet opruimen. Het is een kleine wereld.’

Deze ervaringen van Maurits lijken bij een UHSK van een ander tijdperk te komen. Door de coronacrisis kunnen we helaas al veel te lang niet op reis. Het is pijnlijk om te moeten concluderen dat er nu twee jaarlagen bij de UHSK rondlopen die het nooit hebben mogen meemaken. Maurits grijpt deze situatie ook aan om bepaalde veranderingen in de UHSK te verklaren wanneer ik hem vraag of de UHSK een andere vereniging is dan toen hij voor het eerst kwam kijken:

‘Ik heb nog steeds het gevoel dat ik moet oppassen met wat ik zeg, maar dat hoeft natuurlijk helemaal niet.’ Zegt Maurits terwijl hij gaat verzitten. Hij maakt zich duidelijk klaar een boekje open te doen: ‘Ik denk dat de UHSK wat minder een zuipvereniging is geworden. Ik denk ook dat de UHSK kleiner is geworden. Ik bedoel niet qua ledenaantallen maar in het aantal actieve leden. Ik heb het gevoel dat de UHSK zich moet herontdekken en dat dit moeizaam gaat.’

Waar denk je dat dit door komt?

‘Ik denk dat het een aantal jaar heel moeilijk is geweest om eerstejaars leden actief te krijgen. Daar zie je nu de gevolgen van. De jaarlagen die actief worden zijn vaak klein. Dat gebeurt natuurlijk wel vaker maar nu is het een paar jaar achter elkaar. Daar heeft corona natuurlijk absoluut niet bij geholpen. Ik denk dat het een ontzettende uitdaging is. Daardoor is de sfeer heel erg veranderd door de jaren.’

Het is een observatie die velen van ons zullen herkennen. Of de ontwikkeling die hij beschrijft een positieve of negatieve is wil Maurits niet zeggen. Het zijn natuurlijk uitspraken die veel oudere leden en alumni van de UHSK niet vreemd zijn. Maurits geeft zelf onmiddellijk toe dat hij altijd een kritisch lid is geweest. Of Maurits zichzelf ook ziet als een van die oude, zure leden is het volgende onderwerp van ons gesprek.

Bij de UHSK heb je altijd van die mensen die heel lang lid zijn en iets te lang blijven hangen. Heb jij die dans ontsprongen denk je? Of ben je te lang gebleven?

‘Ik denk het niet. Na mijn bestuursjaar had ik al vrij snel geen zin meer om te blijven hangen.’

Heb jij zelf dat soort mensen meegemaakt bij de UHSK?

‘Ja absoluut. Daniël van Beek schiet mij meteen te binnen. Heel veel anderen ook, van hen weet ik alleen de naam niet meer. Voor mijn gevoel was iedereen oud in mijn eerste jaar.’

Je zegt dat iedereen in jouw eerste jaar heel oud leek, denk je dat mensen die later binnenkwamen jou ook zo ervaren hebben?

‘Dat weet ik natuurlijk niet. Ik zou ze eigenlijk geen ongelijk geven. Maar ik denk niet dat het eerlijk is om te zeggen dat ik zo’n chagrijnig en zuur lid was. Ik heb altijd open gestaan voor nieuwe geluiden en nieuwe mensen in de vereniging. Mits die nieuwe mensen van mijn gedragscode afblijven natuurlijk.’

Dit antwoord is tekenend voor Maurits en zijn carrière bij de UHSK. Iedereen die hem binnen

de vereniging heeft meegemaakt weet dat hij altijd een zeer geëngageerd lid is geweest. Dat maakte dat hij vaak ook een van de meest vocale leden was op de algemene ledenvergadering. Voor Maurits was de UHSK vooral plezier maar soms ook politiek. Volgens hem is dat echter juist de sleutel om alles uit je lidmaatschap te halen.

Wat zou je willen meegeven die nu actief worden bij de UHSK?

Wees betrokken! Bemoei je met dingen, lees je ALV-stukken en wordt boos als je het ergens niet mee eens bent. Als je iets leuks uit een vereniging wil halen moet je ook de verantwoordelijkheid nemen om het leuk te maken en de verantwoordelijkheid nemen om je bezig te houden met verenigingszaken. De laatste jaren van mijn tijd werd alles blind ingestemd en daar wordt de vereniging niet beter van. Dat is de belangrijkste les die ik mee wil geven. De zes mensen in het bestuur doen echt hun best maar hebben het ook zeker niet altijd bij het rechte eind. Daar valt mijn bestuur ook onder.

Met deze bemoedigende woorden sluiten we ons gesprek af. De redactie heeft het huidige bestuur nog gevraagd of zij kunnen bevestigen dat zij het niet altijd bij het rechte eind hebben. Hier wilde het bestuur niet op ingaan.

Pirates of the Caribbean: fact or fiction?

Door: Lotte Nieboer

Pirates and magic might seem like a strange combination, but anyone who has seen the *Pirates of the Caribbean* movies can tell you that the duo concepts work exceptionally well together. Throw some handsome and intriguing characters in the mix, together with some action and fantastical storylines, and you've got a compelling movie franchise. A franchise that is now the 11th most profitable franchise so far.

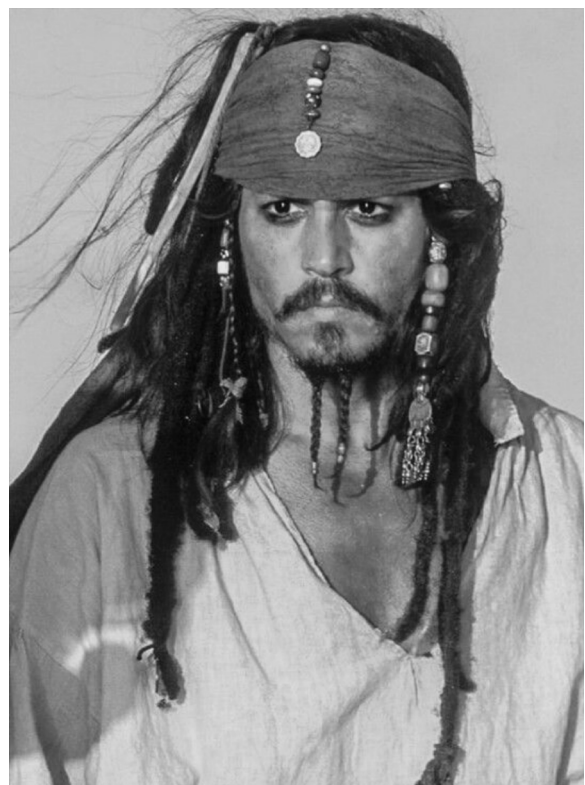
The film series, which single-handedly revived the pirate movie genre, spans five movies which follow the flamboyant and enigmatic pirate captain Jack Sparrow. A lot of the plot is based on popular myths and stories like *The Flying Dutchman* and the *Fountain of Youth*. Even historical characters like Captain Blackbeard make an appearance. This article will try to see how much truth lies behind these fictions, spoiler free!

We kick off with our very own *Flying Dutchman*, in Dutch *De Vliegende Hollander*! This infamous ship plays a major role in the second and third movie as the ghost ship commanded by Captain Davy Jones. In the original version of the legend, the Dutch Captain Hendrik van der Decken forces the crew to sail around the Cape of Good Hope through a bad storm. When they rebel he says to them: "May I be eternally damned if I do, though

I should beat about here till the day of judgment." And so he doomes himself, the ship, and the crew to sail forever. This is one of those cases where you wish Jesus had taken the wheel.

Many sailors claim to have seen the phantom ship: most famously Prince George, the future king George V, saw it off the coast of Australia in 1880. One man was so spooked by its appearance that he fell off the mast to his death. The ship supposedly has 'three blood red sails and is engulfed in a ghostly light' - whatever that means. While most researchers now agree that the story of *The Flying Dutchman* is almost certainly inspired by a mirage, the story remains a widespread superstition among sailors. And let's be honest with ourselves: isn't it more fun that way?

As you may have noticed, the ship is controlled by Davy Jones in *the Pirates of the Caribbean*, not Hendrik what's-his-name. The writers have probably been inspired by another seafaring legend: that of Davy Jones, the devil or demon of the sea. Davy Jones' Locker was a metaphor for the bottom of the sea, the place where drowned sailors went. Alternatively, in the *SpongeBob* series the Locker was the place where Davy Jones kept his dirty gym socks. Either way, it smells of doom and is to be avoided at all costs.

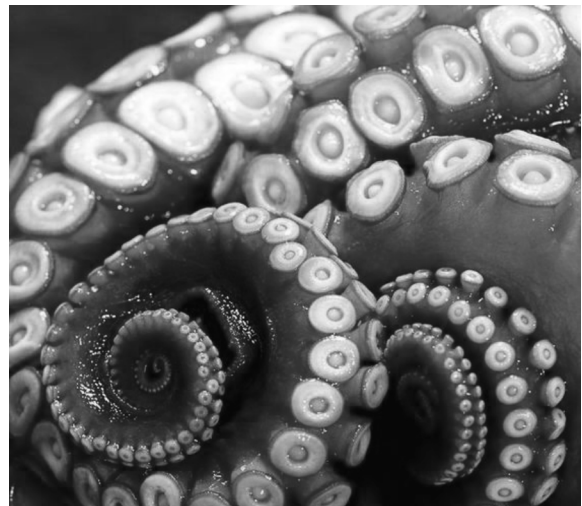
Davy Jones may have been the main antagonist in the first three movies, in the fourth movie *On Stranger Tides* another scary and dangerous pirate captain takes on the mantle: Edward Teach AKA the mighty Blackbeard. He was a pirate captain in the early 1700s who became famous for his gentleman-like behaviour: he used little to no violence, trusting his fearsome reputation to do the work for him. Nevertheless the Governor of Virginia ordered his capture in 1718, he was then killed in the battle that ensued between him and his captors. In the movie he actually escapes this historical death through voodoo magic.

That is not the only magic practised in the fourth movie. The main plot revolves around the quest for the 'Fountain of Youth'. Every pirate involved in this dangerous quest has a need for something particular only the fountain can provide. This fountain, or rather spring, was said to have rejuvenating capabilities, any who bathed in it came out young and healthy. In theory, this could grant you immortality. It is believed the story was inspired by springs so rich in minerals and vitamins that they had healing properties. While the myth of the fountain was already known in the Early Middle Ages, it became more popular during the age of exploration, with the 'discovery' of the Americas many legends, stories, and myths suddenly found a possible location. The Fountain of Youth was said to have been located somewhere around the Bahamas in the mythical land of Bimini. Many explorers, most famously Juan Ponce de Leon, ventured out to seek this magical place, but none ever succeeded.

Last but not least there is the mysterious phenomenon of the Bermuda Triangle which features in the last film. The Bermuda Triangle, or Devil's Triangle is often presented as an area filled with unsolved mysteries: shipwrecks, airplane crashes, and unexplainable disappearances. The idea of a haunted part of the ocean where people could disappear without trace is quite recent: the first mention is from the 1950s. Not two decades later, in 1975 the story was already proven wrong by the researcher Larry Kusche. He found that most of the disappearances and accidents either did not happen, were perfectly explainable, or did not happen in the Bermuda Triangle but elsewhere. Nevertheless the story is great for a movie franchise like *Pirates of the Caribbean* which is mostly based on, as you have been able to read, oceanic mysteries.

A good mystery should be fun, interesting, and have just a little bit of that wow factor: something unique and refreshing. *The Fountain of Youth* has its promise of immortality, the *Flying Dutchman* its portent of doom, and the *Pirates of the Caribbean* has Jack Sparrow. Where he came from, why he is what he is or how he does what he does: no one knows. He makes every mystery, every fantastical adventure just a bit more believable. After all: Jack is clearly crazy, so why wouldn't he be able to do crazy things? And so the *Pirates of the Caribbean* movies introduced their own little bit of ocean lore in the form of a crazy pirate. Seems fitting.

De Vliegende Hollander: Vergane Glorie

Door: Diederik van Merrienboer

Al sinds jaar en dag behoort Zeeland tot de populairste vakantieprovincies van Nederland. In de zomer ben ik er zelf ook met enige regelmaat te vinden. In mijn jongste jaren zijn we met het gezin op vakantie geweest naar Nieuwvliet en Domburg, later kwamen de jaarlijkse familiebezoekjes in Renesse en vanaf de middelbare school de zeiltochten met vrienden. Het afgelopen jaar vertrok mijn pa naar Zeeuws-Vlaanderen voor zijn werk. Als het kan zoek ik hem in de weekenden graag op in zijn nieuwe thuishaven Terneuzen. Al het scheepsverkeer naar Antwerpen of Gent gaat via Terneuzen. Over de Westerschelde varen vrachtschepen waar je u tegen zegt en de nieuwe sluis voor het kanaal naar Gent wordt van het formaat Panamakanaal. Het is dus een echte scheepvaartstad. Het is de stad van Willem van der Decken, kapitein van De Vliegende Hollander.

We schrijven het jaar 1676, Gouden Eeuw. Willem van der Decken is schipper van de VOC en zal met Pasen vertrekken op koopvaart naar Oost-Indië. In de weken voorafgaand aan het Paasweekend steekt een storm op, een storm die niet gaat liggen. De vrouw van Van der Decken, Kaatje, en de dominee van Terneuzen maken zich zorgen over Van der Decken en zijn bemanning. Ze proberen hem om te praten om te wachten tot de storm gaat liggen, tevergeefs. Op Goede Vrijdag neemt de kapitein zijn besluit: 'Storm of geen storm, Pasen of geen Pasen. Ik zal varen, al is het tot in de eeuwigheid!'. Zondag 5 april 1676, Paaszondag. Kapitein Willem van der Decken en zijn bemanning varen uit. Het VOC-schip De Vliegende Hollander kiest het ruime sop, om zo snel mogelijk Batavia te bereiken. Van der

Decken verlaat zijn vrouw achter, na een hevige ruzie. Wanneer De Vliegende Hollander een paar dagen later Kaap de Goede Hoop nadert, laait de storm weer op. De bemanning probeert Van der Decken over te halen bij de Kaap aan te meren. Wachten tot de Storm voorbij is. Maar weer moet de Kapitein hier niks van weten. Eigenhandig gooit hij zijn stuurman overboord en neemt zelf het roer. 'God of de duivel... de Kaap vaar ik om, al moet ik varen tot het laatste oordeel.' Dit wordt door den duivel gehoord. Het schip vergaat op de woelige baren. De duivel neemt controle over De Vliegende Hollander. Willem van der Decken zal varen over de wateren rond Kaap de Goede Hoop. Tot in de eeuwigheid, tot het laatste oordeel, wanneer Christus recht zal spreken en bepaalt of Van der Decken koers zal zetten naar de hemel of de hel.

Storm of geen storm, Pasen of geen Pasen. Ik zal varen, al is het tot in de eeuwigheid!

Het verhaal van De Vliegende Hollander is misschien wel het bekendste zeemansverhaal ter wereld. Wereldwijd spookt de sage sinds 1676 rond als zijnde het schip zelf. Op de namen en plaatsen zijn sindsdien telkens andere varianten gekomen, maar de variant met de naar alle waarschijnlijkheid fictieve Willem van der Decken uit Terneuzen is nog altijd dominant. Toen de grote Richard Wagner in 1839 met een omweg vanuit Riga over zee vluchtte naar Parijs voor schuldeisers raakte hij geïnspireerd tot het schrijven van een opera: Der fliegende Holländer. In hetzelfde jaar schreef Frederick Marryat, een Brits marinier en goede bekende van Charles Dickens,

zijn roman *The Phantom Ship*. Zo werd het verhaal plots bekend bij het grote internationale publiek én onderdeel van een grote literaire en culturele traditie. Schilders, schrijvers en dichters over de hele wereld lieten zich inspireren door het verhaal van De Vliegende Hollander. Maar ook binnen de landsgrenzen wijdde de bekende dichter Slauerhoff in 1928 een bundel aan het verhaal.

Terneuzen heeft zich geprofileerd als dé stad van De Vliegende Hollander. In Oud-Terneuzen, in Museum Eetcafé De Vliegende Hollander, staat een beeld van Kaatje van der Decken aan de keukentafel wachtend op haar man. Wie Kaatje gedag zegt voor het reizen zou verzekerd zijn van een veilige thuiskomst. Ook is er een escaperoom en een fietstunnel in de thematiek van het spookschip. En in de Havenstraat is nog steeds het huis van Willem van der Decken te vinden. Met een blauwe gebladderde gevel en de leegstand heeft het wat weg van een Grieks restaurant waar het harder spookt dan bij Kaap de Goede Hoop.

Buiten de gemeentegrenzen is het volksverhaal ook steeds verder gepopulariseerd in de twintigste en eenentwintigste eeuw. Vanaf 1920 maakt de KLM reclame als Vliegende Hollander om na de Tweede Wereldoorlog dit ook op de neuzen van de vliegtuigen te zetten. Sinds 2007 staat er een grote achtbaan inclusief horecagelegenheid in 's lands bekendste attractiepark de Efteling. Hier wordt ook in de wachtrij het verhaal van Van der Decken uitvoerig verteld, hoewel vermoedelijk vooral de jongste wachtenden hier weinig oor voor hebben. Het woonhuis dat in Kaatsheuvel staat is overigens wel in betere staat dan het Terneuzens exemplaar. In de sportwereld werden onder meer Epke Zonderland en Robin van Persie liefkozend *The Flying Dutchman* genoemd en de

aviofobische Dennis Bergkamp kreeg de geuzennaam *The Non-Flying Dutchman*. Ook aan de andere kant van de grote plas heeft De Vliegende Hollander zijn intrede gedaan. In de mateloos populaire cartoon *Spongebob Squarepants* komt een gifgroen spook voor met dezelfde naam als zijn schip, wiens humeur zo veranderlijk is als het weer.

De Vliegende Hollander duikt overal op, behalve op het water. In het verleden kwamen er met enige regelmaat meldingen van schippers die het spookschip gezien zouden hebben. In 1880 kwam op het schip van de Britse prins George, dat voor de Australische kust lag, een matroos om na een val uit de ra.

Volgens de prins scheen het licht door de zeilen van de driemaster van Van der Decken en verblindde het zo de zeelui, waarna de matroos ten val kwam. Ook zouden de bemanningsleden van verschillende U-boten tijdens de Tweede Wereldoorlog het spookschip hebben zien varen. Wetenschappers verklaren zo'n waarneming meestal als *Fata Morgana*: een luchtspiegeling en tevens óók, net als De Vliegende Hollander, een Eftelingattractie.

Vanaf de jaren '90 is het schip bijna niet meer waargenomen, terwijl er nog genoeg gevaren wordt. Ik gun het geen zeeman om uit de ra te sodemieteren, maar ik hoop wel dat De Vliegende Hollander blijft rondspoken. Het zou mooi zijn als men bij De Vliegende Hollander weer denkt aan het oer-Hollandse zeemansverhaal in plaats van aan *Spongebob*, *Epke* of de Efteling. Dus, voor alle Fransen, Belgen, Duitsers en andere toeristen die naar Zeeland komen: Ga niet met ruzie de deur uit, blijf nog eventjes thuis als het stormt en kijk uit voor Vliegende Hollanders!

De Slavische roots van The Witcher

Door: Berend van der Hoop

Afgelopen december is seizoen twee van de populaire Witcher-serie uitgekomen op Netflix. Geliefd onder nieuwe kijkers maar veelal bekritiseerd door oudere fans, kwam de serie zowel positief als negatief in opspraak om diens diversiteits-casting. Die doos van Pandora zal ik niet ver openen, maar ik heb er wel één ding over te zeggen: ondanks hun uitgebreide aandacht om zoveel mogelijk acteurs met een verschillende etniciteit te casten, zijn de makers bij Netflix toch een belangrijke etniciteit vergeten. Er speelt namelijk geen enkele Slavische acteur in de serie, terwijl the Witcher afkomstig is uit een Slavische cultuur. De schrijver is namelijk zelf Pools en laat zich sterk inspireren door zijn eigen cultuur. Om dat toch even te kunnen eren wil ik in dit artikel kijken naar de Slavische folklore en cultuur achter de wereld van the Witcher. In die wereld spelen monsters en andere mythologische wezens een grote rol en de hoofdpersoon, Geralt of Rivia, is dan ook een professionele monsterjager.

De schrijver van de Witcher-boeken, Andrzej Sapkowski, werd voor zijn fantasie-epos geïnspireerd door meerdere bestaande verhalen en legenden. Zo zie je in zijn wereld elementen terug van de Arthurlegenden, Oost-Europese middeleeuwse geschiedenis en natuurlijk ook een beetje van Tolkien. Toch is de belangrijkste invloed waar het personage van de Witcher uit voortkomt de Slavische en Poolse folklore. Om dat te kunnen beschrijven zal ik in dit artikel de monsters uit de verhalen vergelijken tussen de versies van de boeken, de videogames en de Netflix-serie, om ze vervolgens te plaatsen binnen de echte folklore. Op deze manier wil voor dit aspect de invloeden van de rijke Slavische cultuur laten zien.

De Leshen (of Leshy)

Dit monster komt opvallend genoeg weinig voor

in de boeken en komt daar alleen voor in een beschrijving. Toch wilde ik de Leshen beschrijven, aangezien het een van de engste monsters is in de games en het een erg interessante geschiedenis heeft in de echte wereld. De Leshen is een bosgeest, die zich vestigt in oude wouden en elke mens die zich daar begeeft opjaagt en doodt. In de games wordt het afgebeeld als een erg lange gedaante met houten ledematen en een hertenschedel als hoofd. Het doet denken aan Amerikaanse afbeeldingen van de Wendigo, kwaadaardige bosgeesten in de inheemse Amerikaanse mythologie. In de Netflix-serie is het monster duidelijk geïnspireerd door die van de games. In beide media wordt het vergezeld door dieren van het bos, vooral wolven en raven. Als mensen zijn deel van het bos verstoren door er te jagen of hout te hakken komen ze meestal niet meer levend terug. Soms is het al genoeg om dat stuk bos te betreden, om vervolgens teruggevonden te worden verstrengeld en geplet tussen boomwortels, of met je botten verspreid door een boom. De wereld van de Witcher is altijd meedogenloos.

In de Slavische mythologie is Leszy een bosgeest die gebaseerd kan zijn op een van de heidense goden. Hij ziet er meer menselijker uit dan in de Witcher en hij kan zowel kwaadaardig als meer neutraal zijn tegen mensen. Dat is natuurlijk afhankelijk van wat je bedoelingen met zijn bos zijn. Ook hier omringt hij zich met bosdieren en kan hij soms hoorns hebben. Bovendien kan hij van gedaante veranderen, iets waar de Witcher-versie veel beperkter in is.

Drowners, Mucknixers en Vodniks

Als je The Witcher 3 hebt gespeeld zul je de volgende wezens zeker kennen: Drowners zijn daar de meest voorkomende monsters.

Ze worden beschreven als verdrinken lichamen die in monsters zijn veranderd, maar dit klopt niet. Het zijn gewoon watermonsters met een menselijk uiterlijk. Opgezwollen, blauw en groenig uitgeslagen en met vinnen op hun lichaam hebben ze inderdaad wel iets weg van verdrinken mensen. Drowners leven bij het water en Mucknixers in moerassen en in diepe modder. Ze zijn gebaseerd op de Slavische watergeest de Vodnik.

De beschrijving voldoet precies aan wat in de Witcher-wereld geloofd wordt over de Drowners: dat een man verdrinkt in het water en zijn ziel vervolgens verandert in een kwaadaardige watergeest die zoveel mogelijk andere mensen probeert te verdrinken. In de boeken en games komt daar ook nog eens bij dat ze die mensen onder water vervolgens op gruwelijke wijze opeten. Met gevaarlijke klauwen en tanden zijn ze niet bang om ook boven water mensen aan te vallen en van ver op de oever naar het water te slepen.

De Striga (of Strzyga)

In het eerste seizoen op Netflix werd er een verhaal uit het eerste Witcher-boek verfilmd dat ook in de eerste game voorkwam. Het hoofdpersoonage Geralt of Rivia wordt ingehuurd om een vloek te verbreken die een prinses in zijn greep houdt. Ze is veranderd in een Striga, een vrouwelijk monster of demon. In de Slavische cultuur werd geloofd dat veel mensen met afwijkingen Striga konden zijn en ze werden vaak vermeden en verstoten. In the Witcher is het dus een vervloekte vrouw die agressief is tegen alle mensen die ze tegenkomt. Om erachter te komen hoe deze vloek gebroken kan worden kun je een of alle drie van de Witcher-media bekijken; dit is een van de weinige verhalen die in alle drie helemaal hetzelfde is.

De Slavische Strzyga is afkomstig van de Romeinse Strix, welke beschreven kan worden als een vogelachtige vampier. In de Witcher komen ze voort uit een vloek, maar in de echte mythologie zijn er een groot aantal oorzaken hoe ze kunnen ontstaan. Mensen geboren met extra tanden of zonder haar werden bestempeld als Strzyga. Dit kon door een vloek komen, of door de Duivel en ander bijgeloof. Ook verschilde het

geloof of de monsterlijke vorm constant was of dat het alleen 's nachts of met volle maan verscheen.

Botchling (Poroniec) en Lubberkin

The Witcher 3 bevat een interessant en tragisch verhaal waar je een Botchling in een Lubberkin verandert. In de game is een Botchling, een demon die voortkomt uit een miskraam en begraven is zonder een naam te hebben gekregen. Door een ritueel uit te voeren waarbij je de Botchling een naam geeft, opnieuw begraaft en om vergiffenis vraagt, verandert het in een Lubberkin: een goedaardige beschermgeest. De Botchling wordt in de Slavische mythologie een Poroniec genoemd. Een theorie is dat het verhaal is ontstaan uit taboes rond zwangerschap en om zwangere vrouwen te weerhouden van bepaalde activiteiten. Deze varieerden van het verbieden van water halen uit een put tot het niet hebben van seks tijdens de zwangerschap. Als de vrouwen niet voorzichtig waren zouden ze een miskraam baren. Als vervolgens de foetus zonder naam afgedankt zou worden zou het veranderen in een Poroniec en het huis komen bezoeken, met alle gevolgen van dien. Mocht de vrouw dan een miskraam hebben dan moest de foetus onder de drempel van het huis begraven worden en een naam krijgen. Dan veranderde het in een Lubberkin. De Lubberkin heet in het Pools Klobuk en waakt over het huis waar het begraven is. Het verhaal van de Klobuk is dus wellicht ook een manier van het verwerken van een miskraam.

Hiermee heb ik jullie een klein overzicht gegeven over de enorme hoeveelheid monsters die de wereld van The Witcher teisteren. Het interessante is hoe deze folklore en mythen worden aangepast of overgenomen in een Fantasy-serie. Ik heb slechts de basis uitgelegd, maar veel van deze verhalen kennen gruwelijke maar ook diepe en complexe elementen zowel in de originele verhalen als in de Witcher-media. Naar mijn mening valt de Netflix-serie erg tegen en komen de rijke invloeden pas echt goed naar voren in de boeken en de games die ik dan ook zeker aanraad. Mocht je dus meer willen weten over deze en nog heel veel andere mythische wezens en monsters dan zijn de boeken en games een must!

(in) een potje janken

Door: Teddy Scholten

In deze tijd van beperkingen gepaard gaande met een stroom van talloze wereldwijde problemen die maar niet lijkt op te drogen, vind ik het af en toe heerlijk om eens een goed potje te janken. Even al die tranen die al lange tijd achter je ogen prikken, laten vloeien. Soms komen de zeeën van tranen vanzelf en golven ze gemakkelijk over mijn wangen. Soms moet ik ze een handje helpen en zet ik een zelfgemaakte Spotify playlist aan met tranentrekkers en melancholische melodieën. Misschien een beetje vreemd, maar ik ben hierin zeker niet de enige, zo doen de titels van de afspeellijsten van andere Spotify gebruikers mij vermoeden. De meest creatieve passeren de revue. Van *'crying my lashes off'* en *'sad songs to scream in the car'* tot *'it's all about tears'*. Spotify blijkt een toevlucht voor ons emotionele wezens.

Toch blijft huilen voor velen iets wat ze graag voor zichzelf houden. Logisch ook, al voor generaties wordt ons verteld dat tranen tonen zwak is en zwak zijn slecht is. Gelukkig komen steeds meer mensen erachter dat dit idee veel schade aanricht en niet voor sterke blijde mensen zorgt, maar juist mentale problemen veroorzaakt. En dat is fijn, want het verbergen van emoties en in het bijzonder verdriet werd zeker niet altijd als een deugd gezien. In andere tijden zouden gelaten tranen zelfs tentoongesteld worden. Daarmee arriveren we bij een zeer bijzondere vorm van curiosa met een nog vreemdere ontstaansgeschiedenis, vol legende en leugens: de tranenvanger.

De term tranenvanger is ons nuchtere Nederlanders misschien onbekend en geeft

weinig weg van haar functie of gedaante. De Engelse termen geven ons een duidelijkere beschrijving. Zij noemen deze objecten *tearcatchers* of *lacrymatory bottles*, het laatste afgeleid van het Latijnse *lacrima*, wat traan betekent. Deze tranenflesjes worden al teruggevonden in antieke Romeinse graven en dat is natuurlijk prachtig voor het opzetten van een oorsprongsverhaal. Het geeft een bepaalde geloofwaardigheid aan je verhaal, want in die tijd deden ze zulke rare en bijzondere dingen, dit zou vast ook waar zijn.

In het Romeinse rijk zouden de tranen van naasten dus meegaan naar de onderwereld en in achttiende eeuw Iran werden de tranenvangers, *ashkdān*, gebruikt om de gelaten tranen van vrouwen op te slaan. Vrouwen lieten hiermee hun toewijding aan hun mannen zien, wanneer deze terugkwamen na oorlogsmiszie en dergelijke. Later onderzoek wees uit dat deze *ashkdān* geen tranen had bevat, maar rozenwater. Ook in Victoriaans Engeland zouden *lacrimatories* gebruikt worden door vrouwen.

De gekste verhalen over deze tranenvangers duiken op in de krochten van het internet, veelal op sites die hun geld verdienen door deze verzamelobjecten te verkopen. Na het overlijden van haar man, zou de weduwe haar tranen opvangen in een flesje en wanneer deze door de kurk heen verdampt waren, was haar rouwperiode voorbij. Bij deze verhalen was geen wetenschappelijke bron te bekennen natuurlijk en dat deed mijn historische hart zeer. Gelukkig zijn er ook enkele websites met een zelfde lichtelijk onbetrouwbaar uiterlijk die deze lariekoek volledig ontkrachten. Zij vertellen ons dat ook de Victoriaanse *tearcatchers* parfumsflesjes waren en dus geen bittere tranen maar zoete geuren inhielden. Echter zijn deze sites wel weer vaak gelinkt aan de parfumhandel, maar ze gebruiken tenminste wel bestaande bronnen en dat is al heel wat.

Of het nou tranenvangers of verheven parfumsflesjes zijn, ze zijn hoe dan ook mooi en dat beetje mysterie eromheen maakt ze des te interessanter. Om de legende toch een beetje tot leven te wekken, zal ik de volgende keer in plaats van een potje janken, in een potje janken.

In de Alde Feanen

Boven de Friese meren, verstopt schuin achter Leeuwarden, liggen de Alde Feanen. Oude veengroeven zijn volgelopen met water en vormen nu een moerassig gebied. Aalscholvers glijpen er door het wateroppervlak, in het riet verzorgen ganzen hun nestjes. Tussen het bos en de open plassen ligt een haven. De haven ligt verborgen achter een rij bomen en is alleen herkenbaar vanaf het water aan een klein benzinepompje. Vroeger was dit een heel druk gebied: ooit dreef veenbouw heel Nederland aan. Nu is er niemand. In de haven en in het dorp gebeurt er niet zo veel. Vaak is het enige wat je hoort het geluid van touwen die tegen masten aan rinkelen. Of een eend die onder water duikt. Als je met je waterfles van de boot naar het washok door de schemering loopt, langs de kade, moet je oppassen voor naaktslakken, en duiken er konijntjes weg. In deze haven ligt de Lupus.

De Lupus is een klein zeilbootje uit de jaren 70, met een fornuis waar net een theepot op past, en een olielampje dat aan het plafond bungelt. Ze heeft het in de rustige haven wel naar haar zin. Eigenlijk heeft deze boot helemaal niks weg van een wolf, behalve misschien haar grijsblauwe kleur. Ik had haar eerder Lola genoemd.

Op de Lupus kan ik echt de Alde Feanen in. De route vaart door slootjes tussen de weilanden door, waar in de zomer koeien grazen.

Uiteindelijk komen de slootjes uit op de Wide Ie, een lang, dun meer. Langs de oever staat af en toe een boerderij, en om een hoekje staat een houten windmolen verstopt. De Fryske Marren zijn een populaire vakantiebestemming, maar dit meer is er niet voor ingericht: de oevers bestaan uit riet, geen camping te bekennen. Vaak ben je de enige.

Ik heb altijd al een fascinatie gehad voor water. En dan vooral voor open water. De golven kalmeren me, de lucht lijkt wijder. Op het moment dat de zeilen omhoog gaan, het moment dat de eerste wind de punt van de boot wegduwt, houdt het meer haar adem in. Je zet koers op een boom in de verte, neemt de touwen in je hand, en voelt de wind je vooruit duwen.

In de stad dondert en draait de wereld door. Het is een samenspel van trekken, getrokken worden, en weer terugduwen. Op adem komen moet met een kaars en een dekentje, of met een sprint langs de Singel. Hier, tussen het riet van het lege, grauwe Friesland, hoeft dat niet. Er is adem genoeg. Terwijl de wind in de zeilen duwt, lijkt het alsof de rest van de wereld haar touwen op je loslaat, of zelfs doorknipt. Het enige wat je hoort is het water dat onder de boot door bubbelt, en af en toe een touw in de wind, en dat is dan ook het enige wat er bestaat.

The Ocean is a Nightmare, Boats were a Mistake

By: Alex Nagel

HP Lovecraft exists today as a towering figure within the horror genre. His insight into the innate terror of human existence within a vast and uncaring universe still resonates today. What is it that makes Lovecraft's horror, otherwise so concerned with a cosmically scaled nihilism, so visceral? What makes Cthulhu, the Deep Ones, such enduring figures of cosmic horror? The fundamental horror of the ocean, which Lovecraft grasped and understood deeply. It may be space that forces us to acknowledge that we are tiny, nothing within a universe so vast as to scramble the brain, but it is the ocean that is the true nightmare of existence.

Human beings are drawn to space, drawn to the stars, drawn to a universe that is uninterested in accommodating us. We are driven to a place where there is nothing except planets we cannot reach in a human lifetime, most of which would kill us as soon as we set foot on them. And yet, there is some human desire to go there, to see ourselves dancing among the stars. There is no such great desire to go into the ocean. This is peculiar, the ocean is right there, you can just keep walking in a single direction and eventually you'll hit it. Exploring the ocean doesn't require building massive rockets to try and escape our planet's gravitational pull. It would seem that we

should be as interested in going into the ocean as into space, and yet, the ocean does not hold our attention with nearly the same power.

This is for a very good reason, if space is inhospitable, uninterested in being convenient for human presence, then the ocean is actively hostile. It hates the human form, human culture, human desires and dreams; it hates us. If we stay in it for too long, we are drawn down into its depths. Then we either die of deprivation of the substance we need to live or from being crushed because we dared to go too deep. In a cruel twist, it surrounds us with another substance essential to human existence, then poisons it, drives us to drink more and more, slowly killing us for the ocean's gratification. The ocean, were it sentient, would be a being so incredibly powerful that it would inflict on us cruelty without even considering what it's doing to us.

The ocean does not want us. I, it violently attempts to keep us where we belong, on land. And yet, on a daily basis, humanity has dared defy the will of the sea. We crawl onto fragile contraptions, held upright only by distributed pressure that the ocean so graciously provides, and then seek to rob the ocean of its life. We anger the ocean every time another ship sets sail. We stare hubris in the face, and eagerly embrace it. This pathology, shared between all human civilizations, can only be something deep, some hidden drive at the center of the human psyche. How else could it be so universal? When dealing with the veterans of the First World War Sigmund Freud found that, contrary to his belief in the human desire to avoid pain at all costs, veterans were driven to relive their traumatic experiences over and over again. He found similar behavior in his non-veteran patients. He thus developed the idea of the death drive, the urge to self-destruct, in direct contrast to the more common urge to live, to procreate.

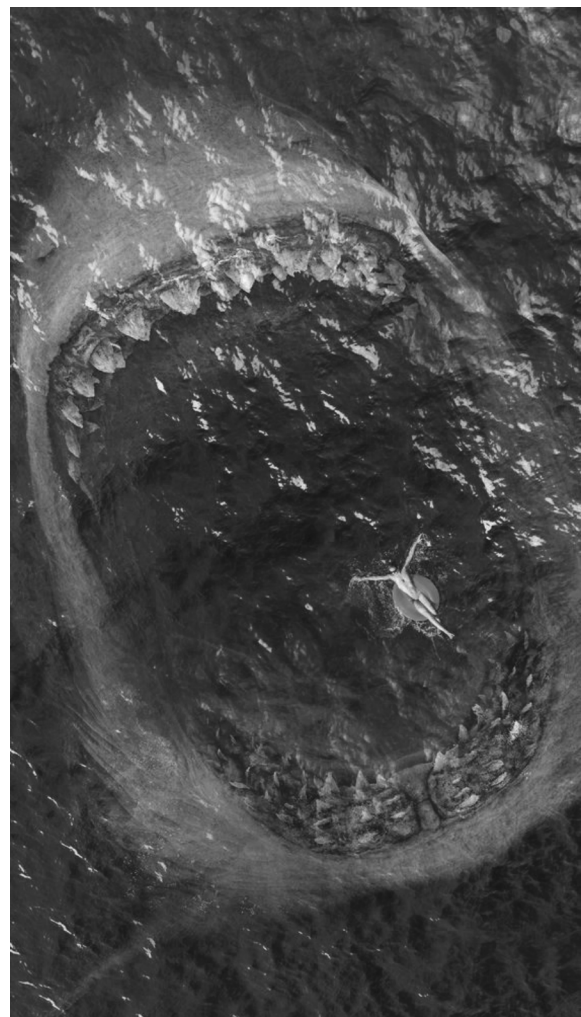
Why do we return to the ocean? Why return to a place that wants us dead, that sees us as intruders? Because we, whether we know it or not, yearn, in a certain sense, for that very destruction. Like the protagonists of HP Lovecraft's stories we are uncontrollably driven to see, to experience, something we cannot comprehend. Something that will destroy us with the same consideration we would have for the dust we sweep off of a long unused desk. A captain always goes down with their ship. They understand the arrangement; every day they spend on the ocean is one at its mercy, and for that mercy there could very well be a price. And still, they, and humanity at large, are drawn, drawn by a desire to see, to explore what we do not understand. The joke, of course, is that we cannot understand the ocean, not in our current state. We can understand the ocean as much as we can comprehend any deity, it simply exists at a scale that we have no reference for.

The alien of Stanislaw Lem's *Solaris* is as far as one can get from the humanoid aliens, often with similarly human desires, that is so endemic to modern Science Fiction. The alien of *Solaris* exists at a scale that mocks the idea that human beings can ever truly understand the world around them. The alien of *Solaris* is an ocean, it is the ocean that covers most of the surface of a planet. It is a beautiful, constantly changing form. It is also deeply, profoundly, unintentionally cruel. The crew that inhabits the space station orbiting the planet are confronted by physical recreations of people from their past. In the case of the narrator it's his partner, who took her own life after he threatened to end their relationship. Her presence is profoundly upsetting, forcing the narrator to confront his own misdeeds, all with the knowledge that the person he hurt can never truly come back, she can only haunt him.

It is never suggested that the alien is doing this out of (intentional) cruelty, or in an effort to drive away prying eyes. Rather, it doesn't consider what it's doing, what effect forcefully bringing back the past is having on the crew. They are too small, too simple, for it to ever truly understand. We are to it as bacteria are to us, they are simply too small to remind us of their presence. It is only a step below an eldritch god. What Lem captures is what our own ocean would be were it truly

sentient. It is so ancient, so vast, so complex, that it would exist at a scale we could never understand. That it is not sentient is something we can only be grateful for, but simply because it lacks the direction coming from such sentience makes it no less dangerous, no less terrifying.

This is the truth that Lovecraft understood so well, that Lem understood. Beyond the physical, momentary, immediate terror of a place where we cannot quite literally breathe, there is a scale that we can never truly understand. A lot of subsequent cosmic horror has been the horror of the extraterrestrial, of the infinite vastness of space, of its distinctly inhuman timescale. But we need not look to the skies to find this terror, this terror can be found quite more locally. It can be found at the beach, on a map, and, God forbid one be in such a situation, on a trespassing boat. It is the ocean that covers most of our planet, for it is vast, ancient, and profoundly, existentially, terrifying.

De Tinder-overstijgende dromen van een hopeloze romanticus

Door: Floor Wilke

In tijden van Tinder, snelle scharrels en betekenisloze batspartijen ben ik als hopeloze romanticus de wanhoop nabij. Ik wil liefdesbrieven ontvangen, ik wil gebeld worden in plaats van domme appjes ontvangen, ik wil in tegenstelling tot het alledaagse schuren in de club zwieren over de dansvloer met een echte heer en niet iemand die mijn billen zó hard grijpt dat ik het gevoel heb dat hij ze af wil pakken. Ik wil échte romantiek.

Het is 30 april, 1969. Het jaar van Abbey Road, de eerste vlucht van de Concorde, Woodstock en Turks Fruit. Het is de verjaardag van koningin Juliana en daarom gaan de dienstplichtigen zich verzuipen aan door de Welfare-afdeling van defensie gesponsord bier in de kroeg. Zo ook Bob. Hij vermaakt zich met met zijn maten aan de bar van de Werfkelder in Utrecht, kijkend naar de mooie dames op de dansvloer met hun lange, in panty gestoken benen, sigaret-rollend en rokend. Dan stapt Do ietwat onzeker de kroeg binnen, haar neef aan haar zijde. Ze draagt, ondanks de feestelijke gelegenheid, een alledaagse jurk. Desalniettemin ziet ze er knap uit. Haar neef pakt haar hand en ze bewegen zich enigszins houterig over de dansvloer. Op een zeker moment krijgen ze dorst, en Do begeeft zich richting de bar, waar ze een biertje voor haar neef en een witte wijn voor zichzelf bestelt. Nippend van de witte wijn bekijkt ze de gasten aan de bar. Ondanks een walm van rook maakt ze vier soldaten op, waarvan één haar het meest opvalt. Hij heeft een snor, rookt nonchalant een zelfgedraaide peuk van Drum shag en Mascotte vloeitjes en gluurt een beetje naar de meisjes op de dansvloer. Do slaat haar witte wijn achterover en bestelt er nog één, die ze eveneens in één teug leegdrinkt. Ze kijkt richting de dansvloer, hopen een glimp op te vangen van haar neef, maar tevergeefs, hij is verdwenen in de menigte. Ze

haalt eens diep adem en stapt op de mooie soldaat af. Enigermate ongeïnteresseerd reageert hij op haar zwoele 'hallo'. Ze geeft de moed niet op. Ze vraagt waar hij vandaan komt en ineens kijkt hij haar recht aan. Haar hart slaat een slag over, evenals dat van hem. Ze praten even, Bob slaat het ene na het andere biertje ter waarde van 15 cent achterover en rolt sigaret na sigaret. 'Dans met mij', zegt ze, waarna ze zijn hand pakt en hem meeneemt naar de dansvloer. Zwoel en soepel bewegen ze over de dansvloer. Dat gevoel dat men heeft wanneer men het laatste stukje van de puzzel op de juiste plaats legt, of wanneer men schoenen past die perfect om de voet vormen, of wanneer men dacht te laat te komen voor een afspraak maar toch op tijd is. Bob en Do voelen het allebei. Maar niet omdat hun schoenen zich perfect om de voet vormen of omdat ze precies op tijd zijn voor die afspraak, maar omdat dansen in elkanders armen klopt. Alsof ze voor elkaar gemaakt zijn.

Nu weet ik dat het niet bij een avond dansen op een door defensie georganiseerd Oranjebal is gebleven. Al snel haalt Do Bob dagelijks op in haar rode Fiat 600, aangezien zij, als werkende en zelfstandige vrouw, al over een rijbewijs beschikte, in tegenstelling tot de dienstplichtige Bob. In 1970 trouwen Bob en Do en in datzelfde jaar krijgen ze hun eerste kind, waarna vele andere lieve koters volgen. Vijftig jaar later is hun huwelijk goud waard en dat alleen dankzij dat Oranjebal en Do's rode Fiat 600.

Jemig. Dat we tegenwoordig genoeg nemen met simpele 'Kom Netflix & Chill'-appjes en kortstondige beksessies bij de kapstokken van een veel te warme club met plakkerige schuurvloer, pijnigt mij. Bij dit verhaal is Tinder niets, toch?

Taal met Teddy: Scheurbuik

Door: Teddy Scholten

scheur-buik (de; m)

Eén van mijn favoriete nadenk-onderwerpen is taal. Taal in al haar mooie, grillige en fantasierijke gedaantes. De creatieve bochten waarin zij zich kan wringen en de vele betekenissen die zij draagt, maken haar zo intrigerend. Taal is communicatie, creatieve uiting en emotie. Taal beweegt, het danst of is juist star en huist in strikte hokjes. Taal is het allemaal en daarom fantastisch denkvoer. Want waarom zeggen wij dingen zoals wij ze zeggen? En wat is herkomst van bepaalde woorden eigenlijk? Deze keer in Taal met Teddy: Scheurbuik.

Het woord scheurbuik heb ik altijd erg interessant gevonden. In de historische boekjes over zeelieden kwam het begrip scheurbuik veelvuldig voor. Enkele matrozen kregen na maanden op zee gespenseerd te hebben scheurbuik en konden alleen nog maar ziek, zwak en misselijk in hun hangmatten liggen ijlen. Rottend tandvlees, zwetend onder de lakens, en dood gingen ze. Dat is het beeld dat ik krijg bij scheurbuik.

Het krijgen van scheurbuik had alles te maken met het dieet van de kapitein en zijn matrozen. Op het moment dat de voedselvoorraad oprakte en de bemanning hun vitamientjes al voor lange tijd niet binnen hadden gekregen, kwam scheurbuik om de hoek gluren. Hoewel er geen sprake was van een letterlijk scheurende buik, kregen de zieken wel te maken met inwendige bloedingen, gezwollen tandvlees, paarse vlekken en slappe ledematen. Echt geen pretje dus. Tijdens de zeereizen in de zestiende en zeventiende eeuw was scheurbuik één van de voornaamste doodsoorzaken onder de bemanningsleden. Helaas wist men in die tijd nog niet dat de ziekte vrij gemakkelijk te verhelpen was, namelijk door het eten van voedsel dat rijk is in vitamine C. 'A citrus fruit a day keeps "scheurbuik" away', zouden we nu tegen de matrozen zeggen. Het hield dus niets minder in dat een vitamine C tekort ofwel een ascorbinezuurdeficiëntie, maar dat klinkt niet zo heerlijk dramatisch als scheurbuik.

Over waar het woord scheurbuik precies vandaan komt, bestaan verschillende oorsprongsverhalen.

Het eerste verhaal vertelt ons dat het woord scheurbuik een zogenaamde volksetymologie is. Woorden die tot deze groep behoren, zijn een verbastering van een woord uit een andere taal. Vaak ontstonden dit soort woorden door het verkeerd interpreteren van buitenlandse woorden. Een voorbeeld hiervan is het woord kattebelletje, dat afgeleid werd van het Italiaanse woord *scartabello* en iets als kort briefje of memo betekent. De betekenis heeft dus niets met een kat noch met een belletje te maken, net als scheurbuik niets met het scheuren van iemands buik te maken heeft. Het woord zou een vernederlandsing zijn van het Latijnse woord *scorbutus*, de medische term voor de ziekte. Echter wordt er ook beweerd dat dit woord juist afgeleid is van de Oudnederlandse versie van scheurbuik: *schorbuk*, wat kijkende naar de klanken van dit woord best mogelijk zou kunnen zijn.

Een andere en veel waarschijnlijker verklaring komt vanuit een andere hoek. Hiervoor reizen we net als vroegere Nederlandse matrozen af naar het hoge noorden: Scandinavië. In het Oudnoors werd de ziekte *skyrbjúgr* genoemd. Dit woord is samengesteld uit het woord *skyr* wat hangop of zure melk betekent en *bjúgr* wat gezwel wil zeggen. Uit deze terminologie kunnen we opmaken dat de Scandinaviërs het idee hadden dat de ziekte voortkwam uit het eten van te veel zure melk, een belangrijk onderdeel van het scheepsdieet. De Noren hadden het hiermee bij het verkeerde eind, hoewel ze op het goede spoor zaten door vraagtekens te stellen bij het dieet. De Nederlandse scheepslieden hoorden in *skyr* het Nederlandse scheur en in *bjúgr* het woord buik en zo ontstond het niet-de-lading-van-de-ziekte-dekkende woord scheurbuik.

Wat nou de daadwerkelijke herkomst van het woord scheurbuik is, blijft gehuld in mysterie. De exacte herkomst is waarschijnlijk niet meer terug te leiden naar één specifiek woord, maar het woord zet mensen aan het denken en dat is altijd een goed idee. Blijven nadenken, over taal en al het andere.

Dit was Taal met Teddy voor deze keer, tot de volgende!

Het Gelderse Borculo werd in 1925 op haar grondvesten geschud door een zeer uitzonderlijke cycloon. Vier zielen lieten het leven en velen raakten gewond, alsook meerdere woonwijken en de kerktoeren, die finaal ten gronde waren gericht. Borculo veranderde in enkele uren van een doorsnee Achterhoeks stadje in een toneel van vernietiging en misère. Miljoenen guldens zouden nodig zijn om de schade te herstellen, lastig op te brengen voor de agrarische gemeente. Hierop bedacht de plaatselijke VVV een list: de stormramp onder de aandacht te brengen middels het opkomende automobiele toerisme. Kortom: het vernietigde Borculo werd een dagje uit! Het succes van deze lokroep ging voorbij de VVV's wildste dromen. De nooit te drukke wegen van de jaren '20 kwamen muurvast te staan, extra bussen werden ingezet en de gehavende straten zagen zwart van de mensen. De giro 555-eske taferelen te Borculo trokken meer bezoekers dan de Olympische Spelen in 2016.

De oerkracht die de VVV-Borculo hier had ontdekt, is wat we 'ramptoeisme' noemen. In tegenstelling tot bijvoorbeeld bijen, de zich alleen inlaten met fijne zaken als mooie bloemen, hebben mensen eerder een meerdimensionale belangstelling. Men kan net zo geboeid kijken naar Hugh Grants romcom nummer zoveel als naar LiveLeak. De drang om ellende en akeligheid in het gezicht te staren, ook wanneer dit niet voldoende omhanden is, is zo groot dat zich naast de Lonely Planets en de Harry's van de Sunweb een parallelle reisscene heeft ontpopt, liefkozend het 'duister toerisme' genoemd. De trawanten van deze subcultuur, die door het internet in een stroomversnelling is geraakt, delen aldaar lijstjes en tips over hun maffe bestemmingen. Denk niet 'hidden gems' van Zuid-Frankrijk, maar 'top tien meest EXTREME plekken die je overleefd moet hebben!!! (niet voor watjes)'. Dit rijke corpus aan reisverslagen was voor een natuurkundestudent in het Britse Loughborough de kiem voor een uiterst

ongelukkig besluit.

Miles Routledge staat onder de studentengemeenschap te Loughborough bekend als een praatjesmaker pur sang. Drie zaken etaleert hij graag: hij is streng katholiek, heeft een tijdje als dakloze geleefd en hij loopt stage bij een zakenbank. Op een bewuste dag kreeg Miles last van een knagend gevoel. Binnen een aantal jaar zou hij zijn afgestudeerd en veertig uur per week naar Excel moeten turen. Als hij zijn hunkering naar avontuur wilde bevredigen, moest dat dus maar snel gebeuren, voordat het te laat is. Hiervoor kwam het materiaal van de duistere toeristen nogal van pas. 'Ik zocht een overzicht van de gevaarlijkste bestemmingen en besloot dat als boodschappenlijstje te hanteren,' verklaarde hij in een *forumpost*. Als eerste uitwaaiwoord koos hij het altijd stralende Tsjernobyl uit. Toen de rondleiding door het aangeharkte rampgebied hem niet beviel, besloot hij zijn gids om te kopen en op vrije ontdekkingstocht te gaan. Een gasmasker dat hij in één van de verlaten gebouwen trof, wist hij op Ebay te slijten voor hetzelfde bedrag als de vliegbkosten. Dat economisch vernuft zal hij wel op zijn stage hebben opgepikt.

De gevaarlijkste bestemming op de lijst was Afghanistan en met het nieuws van de Amerikaanse terugtrekking was er haast bij. Terwijl de westerse televisiekijker marineerde in vreselijke berichten over de opmars van de Taliban verscheen er op 13 augustus een bericht op het beruchte internetforum 4Chan: 'Ik besloot een paar dagen in Afghanistan langs te wippen, nog nooit geweest immers. Gewoon een beetje zonnen en lol trappen. Ziet er vrediger uit dan Londen.' Toen lieden hem erop wezen dat hij wel erg onverstandig bezig was, verwees hij naar Amerikaanse Buitenlandse Zaken. De voorspelling op dat moment was dat de Afghaanse hoofdstad Kaboel over negentig dagen in handen van de Taliban zou vallen. Voldoende tijd nog om naar hartelust te sightseeën.

Het nieuws van de eigenaardige vakantie wekte al gauw veel belangstelling. Forumgebruikers smulden van de vakantiekiekiejes van oorlogstuig en exotische markten, maar velen uitten ook hun zorgen aan Routledge. Als de Taliban toch sneller verschijnt dan gedacht, wat dan? De toerist had gelukkig noodplannen paraat. Hij verbleef in een safehouse, om de hoek van de Britse ambassade. Als het hem te heet onder de voeten zou worden, kon hij altijd rekenen op de hulp van de regering van Hare Majesteit, toch? Als het onverhoopt toch op een ontmoeting met de Taliban aan zou komen, had hij nog meer geschut in de trukendoos. Enige tijd voorafgaand aan de reis had hij op internet een Schots nep-certificaat gekocht dat hem de titel Lord toekende. Met een glimmend huurpak en een vlotte babbel kreeg hij zijn bank zover om 'Lord Miles Routledge' op zijn pasje te zetten. Kleine adel, daar zou de taliban vast wat mee willen. Waar het Amerikaanse leger met miljarden aan geavanceerd oorlogstuig de Taliban niet wist af te troeven, durfde Miles het te proberen met een pinpas en een sterk verhaal.

Op de vijftiende stond de wereldreiziger nog met goede moed op. 'Ik heb het toilet verstopt met mijn buitensporige Westerse bolus, help! Moet ik nu de ambassade bellen?', grapte hij in zijn ochtendbulletin. Zijn planning voor de dag was om eerst in alle morgenstond wat geld uit de muur te halen, de plaatselijke zwerfhonden te voeren en op de markt wat fraaie tapijten aan te schaffen om die, conform zijn handelsgeest, thuis van de hand te kunnen doen voor het bedrag dat de reis hem gekost had. Terwijl Miles vermoedelijk aan het bijkomen was van zijn bevalling van een toiletbezoek waar de dag mee begon, maakten de inlichtingendiensten hun nieuwe voorspellingen bekend voor de termijn waarop Kaboel zou vallen, 72 uur. Dit nieuws moet eerder bij de locals hebben bereikt dan hem, want toen hij de deur uitging voor zijn bescheiden geldopname, ontdekte hij dat hij in het midden van een bankstormloop terecht was gekomen. Laconiek als altijd trok hij met zijn gids de stad in om er alsnog het beste van te maken.

'Er zijn geen vluchten uit Kaboel meer. Ik zit vast in Afghanistan. Behoorlijke domper.' Plots was de Brit niet meer zo honkvast. Vanuit de heuvels aan de rand van de stad had hij de talibanstrijders zien komen aanrijden en besloot hierop dat de

tijd rijp was om te vertrekken, helaas zonder tapijten. Hij raapte vlug zijn inboedel bij elkaar en vertrok naar de uiterst gunstig gelegen ambassade, maar deze was inmiddels in allerijl verlaten. Zijn enige duidelijke optie was naar het vliegveld te trekken, om daar hulp te zoeken bij Britse vertegenwoordigers. Echter bleek het vliegveld niet de veilige haven waar hij op hoopte, maar het epicentrum van alle tumult.

Op de terugweg van zijn onvruchtbare uitstapje vond de gevaarlijkste episode van zijn trip plaats. Om te voorkomen dat hij er als bleekscheet uitgepikt zou worden, sluisde hij zich in een boerka, maar hier werd het al gauw te warm voor. Toen hij deze had uitgetrokken en al zijn Britsheid etaleerde aan de menigte, kwam hij plots oog in oog te staan met de zelfbenoemde veiligheidstroepen van de Taliban. Hier had het avontuur kunnen eindigen, maar de waaghals dacht snel. 'Ik zei dat ik uit Wales kwam, maar dat kenden ze niet, dus ik mocht gaan.' Miles komt uit het Engelse Birmingham.

Op de zeventiende werd Routledge met een roedel Britse soldaten, onder begeleiding van de Taliban, naar de luchthaven gechauffeerd, waar hij op een vol vliegtuig richting Dubai werd gezet. Op de vraag of zijn vrienden voor zijn leven hebben gevreesd zei hij: 'Ze hebben zeker doodsangsten uitgestaan... Ik had een GPS-tracker meegenomen zodat ze konden zien waar ik was en of ik hulp nodig had. Af en toe drukte ik op de SOS-knop om ze een beetje te plagen.' Als je onder de indruk bent dat de beste man Afghanistan heeft ingeruild voor meer betamelijke oorden, heb je het mis. Routledge heeft zijn internetreputatie als maffe avonturier volledig omarmd en is onlangs opgedoken in bestemmingen als Zuid-Soedan en Kazachstan.

De plekken van Berlijn

Door: Gijs Toussaint

Alles in Berlijn wordt uiteindelijk een plek. Zo blijkt een doodgewoon huis een kleine vitrine te hebben. Daarin ligt een koffer tentoongesteld met de laatste bezittingen van een Joodse vrouw die gedeporteerd werd. Verderop in de straat staat een statig postkantoor met op de gevel adelaars die ooit iets in hun klauwen hadden. Naast de deur is de naam van de oude bewoner nog te lezen, 'Von Ribbentrop'. Niet zomaar een straat dus, maar een plek.

Hetzelfde overkomt de straat waar wij verblijven. Wie vroeger in ons appartement woonde, op de hoek van de Boyenstraße en de Chausseestraße, kon misschien net over de Berlijnse muur kijken, die voor de stoep liep. Waar vroeger gevangen Sovjet-burgers de Franse zone uit hun raam konden zien, zien wij nu een school en een ziekenhuis. Een stuk naar links ligt een begraafplaats, in de schaduw van een oude wachttorens prijkt op een aantal stenen een hakenkruis. Om de hoek naar rechts, waar vroeger de Stasi huiste, doemt nu het gigantische complex van de Bundesnachrichtendienst op. Met 260.000 vierkante meter is het het grootste spionnenkantoor ter wereld. Er werken bijna 4000 mensen. In een week tijd zien we niemand in of uit gaan. Het kantoor van de dienst wordt beschermd door een drie meter hoog stalen hek, met om de vijf meter een beveiligingscamera. Dit hek volgt bijna exact de vroegere ligging van de muur. Wie een onschuldig ogend appartement in Berlijn boekt, dompelt zich onvermijdelijk onder in zichtbare en onzichtbare geschiedenis.

Ook het decor van mijn vorige stuk over Berlijn, de Karl-Marx Allee, is veel meer dan gewoon een allee. Als we bij Friedrichstraße de metro uitstappen worden we verwelkomd door twee zonovergote torens die het begin van de majestueuze straat aankondigen. Op de Karl-Marx-Allee wonen kunstenaars uit Oost-Duitsland die in de architectuur een confrontatie met hun verleden zoeken. Kunstenaars uit West-Duitsland zoeken juist de exotica van de verdwenen heilstaat. Sommige appartementen zijn modern verbouwd voor vermogende huurders. In een van de torens kun je tegen goed geld een feest houden en op het ronde plein wordt uitstekend Italiaans gegeten bij Noi Quattro.

Een groepje enthousiastelingen heeft zich over het erfgoed ontfermd. De historicus Erich Kundel marcheerde als jonge pionier tussen de gebouwen, die hij toen vooral intimiderend vond. Maar nu is hij eigenaar van de fameuze Karl-Marx-Buchhandlung op de Allee, die hij zoveel mogelijk in de oude staat herstelde. Ook is er de vriendenvereniging van de Karl-Marx-Allee, die borden met historische uitleg heeft neergezet en het bordspel 'Stalin-Allee' verkoopt.

Naast de boekhandel bezit Kundel met een compagnon cafe Sibylle, een vroeger populaire 'Milchtrinkhalle'. Ze hebben de wandschilderingen in Sovjet-stijl met ijsbekers en cocktails blootgelegd en achterin een fijn museumpje gevestigd, met als pronkstuk een oor en een stuk snor van het Stalin-beeld. In het café komen moderne jongeren, maar ook ouderen uit de buurt drinken er weer ijscafé.

De Allee is eigenlijk heel oud gebleven, jongeren zijn het alleen opnieuw gaan waarderen. Het tegenovergestelde is waar voor Friedrichshain. Deze buurt, in een hoek van de Karl-Marx-Allee en de Friedrichstraße, lijkt een bewuste poging te zijn geweest om zoveel mogelijk hippe tentjes in een buurt te douwen. En dat is gelukt. Alles is glutenvrij en vegan. Alle denkbare keukens komen voorbij. Wie hier doorheen wandelt, op zoek naar een glutenvrije suzette of vegan pelmeni, waant zich in een Wes Anderson film. Dit pastelkleurige foodie-walhalla is gelukkig niet weggelegd voor de elite. Dat maakt Berlijn zo charmant, met name het oosten van de stad. Alles is heel redelijk geprijsd, wat weinig weerstand biedt om bij meerdere koffietentjes te stoppen onderweg naar East Side Gallery.

Ondanks alle leuke buurtjes blijft de geschiedenis in Berlijn onvermijdelijk. De stad heeft meer geschiedenis dan zij zelf aankan. Nergens is dat zo duidelijk als bij het Holocaust-monument, vlak naast de Brandenburger Tor. Terwijl we door het gigantische blokkenveld lopen is het makkelijk om te vergeten dat het er bijna niet was. Het Holocaust-monument was het grootste en het felst omstreden herinneringsproject in Berlijn. Maar het was in feite slechts het topje van de ijsberg. Links wil Rosa Luxemburg eren, rechts wil communistische vuisten verwijderen. Berlijn heeft zoveel geschiedenis, dat de verwerking ervan nog de ijverigste herdenker voor problemen stelt. Het was de hoofdstad van de mislukte Weimar-democratie, de centrale van de nazi-Schreibtischmörder en een brandpunt van communistische onderdrukking. In zo'n stad kan heel wat herinnerd en gemaand worden. Zoals veel publicisten niet nalaten spottend te vermelden, gaan de Duitsers daarbij al even grondig te werk als destijds bij de misdaad zelf. Zonder een felle strijd tussen links en rechts over de interpretatie van de geschiedenis gaat dat zelden. Er wordt geen plein vernoemd, of de linkse partijen willen een Joodse vrouw eren terwijl de CDU een ander voorstelt.

Of het eeuwige links-rechtsconflict nog niet genoeg was, draagt Berlijn ook nog altijd een oost-west-tegenstelling bij zich. Na de hereniging werden meteen standbeelden omvergehaald en straten omgedoopt die naar communistische grootheden waren genoemd. Zo heet de Leninplatz nu 'Platz der Vereinten Nationen'. Op de plaats van het twintig meter hoge Leninbeeld spuit een onschuldige fontein.

Een moeilijke categorie vormen de DDR-monumenten die nazigruwelen herdenken en tegelijk propaganda bedrijven. In de Oost-Berlijnse wijk Köpenick is tien jaar lang gediscussieerd over een gebalde vuist op een betonnen zuil van zes meter. Het monument is gewijd aan de beruchte 'Köpenicker Blutwoche', een van de eerste terreuracties waarbij de nazi's politieke tegenstanders mishandelden en vermoordden. DDR-slachtofferverenigingen en de lokale CDU willen de vuist afbreken, omdat hij intimiderend is en voor het communistische regime staat.

Links tegen rechts, oost tegen west. Deze tegenstellingen blijven haast tektonisch onder de plaat Berlijn drijven. Soms komt er wat boven drijven, bijvoorbeeld als het om corona gaat. Wie is gevaccineerd of een herstellbewijs heeft, krijgt in Berlijn bijna het idee dat de pandemie niet meer bestaat. De meeste Berliners lijken het als hun taak te zien om in het naleven van de maatregelen hun *pünktliche* reputatie waar te maken. En dat lukt goed. Nergens gemor bij een restaurant, en opvallender nog, geen enkel restaurant dat ook maar een check overslaat. En toch voelt het als een als een façade. Er zijn namelijk genoeg Duitsers die het beleid verachten. Wij komen ze in Berlijn echter niet tegen. Misschien is het omdat tegenstanders hier minder brutaal zijn, of beter gezegd, minder gek. Zelfs de felste tegenstanders zouden het hier niet in hun hoofd halen om in een gestreepte pyjama over straat te gaan. Want die grens is keihard in Berlijn. De geschiedenis negeren, vieren of bediscussiëren is hier allemaal prima. De geschiedenis bespotten wordt hier niet getolereerd. En dat is waarom het experiment Berlijn werkt. Het is hoe Ossi's en Wessi's, SPD'ers en CDU'ers samen leven in een stad die meer dan een keer door conflict uit elkaar werd gerijgd. Berlijn verenigt zich tegen mensen die de spot drijven met hun geschiedenis. Of dat nou Feyenoord-supporters bij de muur of poserende toeristen bij het Holocaust-monument zijn. Een bezoek aan Berlijn blijft altijd de moeite waard, niet alleen om de geschiedenis, maar ook om de plekken die het heeft gemaakt.

The Plague Wars

Door: Tim Groot

What follows is a passage from 'The Histories of the Pandemonium', as written by Anthos of Hagith;

The tale of the Plague Wars started long before the Black Death swept the mortal plane. Unrest had been growing under demonkind for centuries. Though denizens of Hell's lower circles regained some autonomy from the Divine Rule with the creation of the Princedom of Dis, Heaven doubled down on its repression of the demons in the upper circles. Heavy restrictions were placed on the fertility festivals that were celebrated in the Second Circle, farming rights were taken away in the Third, and taxes were raised in the Fourth. Hell's Fifth Circle, the Stygian Valley, was hit the hardest, however. Heaven had long been anxious of the militant clan-structure to which the Furies inhabiting the Circle adhered and sought to bring the warlords to their knees. Thus Archangel Michael increased patrols along the lifeblood of the region; the river Styx. Guards were placed at all river crossings, trading vessels were searched and fishing boats were often seized. This infringement on Stygian autonomy sparked outrage across the Circles and at the end of 1347 Hell was on the brink of outright revolt. Then, 666 miles above, the Black Death came to Europe.

Hundreds upon thousands of postmortals poured through Hell's gates all at once, bringing the plague with them into the afterlife. Unable to process the wave of newly deceased, Heaven's bureaucracy began to crack. Soon hundreds, if not thousands, of postmortals roamed free into demon territory. Some approached the demons peacefully, asking for shelter from the angels hunting them. Others quickly turned violent, plundering villages and murdering demons out of fear and religious conviction. Tensions reached a boiling point throughout all of Hell. Soon the warlords of the Stygian Valley saw no other choice but to call a meeting, intending to choose a leader from their ranks to lead them out of the crisis. No one could have expected that leader to be Aylon, daughter of Atharak.

Though today she may enjoy the same fame as the likes of the Nine Princes, Aylon's rise to power was unlikely. Born as the second child to an insignificant warlord, the young demon grew up without much hope of greatness. Especially as she

was born without the wings typical to Furies, a sign of weakness in a culture built around strength. If she had been born to a father less kind, she wouldn't have made it out of the cradle. Lord Atharak was a good man, however, and raised his daughter with compassion and kindness. When both he and his eldest son died of the Black Death, Aylon was forced to take her father's seat at the council at Lake Izzathyx. Here she partook in traditional Stygian combat, besting any and all opponents who underestimated her and winning the leadership contest. And thus, on the summer solstice of 1349, Aylon was named the first Stygian Matriarch. She was only twenty.

Aylon immediately proved herself to be an unorthodox ruler by choosing to open the ranks of the army up to any and all postmortals who wished to join the fight against Heaven. Soon, thousands of refugees travelled to Izzathyx to join the army, but Aylon knew it would not be enough. The Furies would need strong allies if they were to wage war on the Divine Rule. And so Aylon travelled to Malebolge, capital of the Princedom of Dis, to ask the young prince Loran to join the fight. Taken in by the Fury's plight—and by Aylon herself—he promised to revoke his vassalage to Heaven and join the war on her side. With Greater Dis at her side, Aylon now controlled the lower five of Hell's nine circles. The war, however, had only just begun.

Hell struck first by burning Heaven's fleet at Sothyx and driving the angels out of the Fifth Circle. It was an explosive start preceding a tiring slog, for the first years of war went by slowly, with both sides failing to land a decisive blow. The armies of Heaven—led by the Archangel Michael, who had travelled down from the Primum Mobile to personally oversee the war effort—had to deal with rebellions inside the territory they controlled, while Aylon's soldiers had to fight an uphill battle into the Mammon Mountains. At last Hell's armies managed to break through into the Third Circle after a concentrated attack led by prince Loran up the west road at Cebbath. From here, he and Aylon led a brutal campaign across the highlands of Motlund, losing thousands to the mud and rain. Finally, in August of 1353, Aylon's armies rode into the streets of Heartsend victoriously and raised her purple banners from

Internal tensions flared up, however, as soldiers discussed a post-war future. The demons thought Limbo should be returned to its original inhabitants—the *Daimon*—who had been expelled from the land after Heaven’s conquest. The Postmortals dismissed these arguments. “It has been three millennia since a Daimon set foot in the First Circle,” commander Wyman of York wrote in his diary. “Yet they claim they have more of a right to the land than the Postmortals who are already living there. Preposterous!” Aylon watched anxiously as the strife drove her army apart, but pressure from the demon nobility made it impossible for her to step in and strike a fair compromise. In the end, she had to take the demons’ side in the conflict, betraying the hope and trust of millions of postmortals.

crossed the Styx and conquered Dis the war would be over. Therefore, she and Loran sailed their armies down from Lake Izzathyx to meet Heaven's for one last battle at the L'Oroq Ferry.

The Archangels showed Hell no mercy. Prince Loran was beheaded, along with thousands of other demons, ending a bloodline that had ruled the lower circles for four thousand years. The Divine Rule was reinstated across all nine circles, sending millions of postmortals back to their eternal punishments. Yet whilst Aylon died that day, her story would live on in the minds and hearts of revolutionaries for generations. She'd serve as a symbol for all those who dreamt of an independent state for all of demonkind. For all of the Pandemonium.

Noormannen, de schrik van Europa

Door: Aron van Iperen

Door series als Vikings en The Last Kingdom staan de bebaarde Noormannen weer volop in de belangstelling. Een beschaving in het noorden van Europa die enkele honderden jaren lang angst wist in te boezemen bij de bevolking van de rest van het continent. Ze plunderden en koloniseerden verschillende gebieden verspreid over heel West-Europa en verder. Met hun langschepen bevoeren ze de zeeën en rivieren en kwamen terecht op plekken zo ver als Newfoundland, Canada in het westen en Byzantium in het oosten.

Het tijdperk der Noormannen

Vanaf de achtste eeuw na Christus trekken de Noormannen al plunderend Europa door. Traditioneel wordt de eerste aanval door Noormannen in 793 geplaatst. Dat jaar plunderde een groep Noormannen het klooster op het 'heilige' eiland Lindesfarne in Northumbrië, een Engels koninkrijk dat delen van Noord-Engeland en het zuiden van Schotland besloeg. De tijd der Noormannen eindigde enkele eeuwen later in 1066 nadat de Noorweegse koning Harald Hardrada verslagen werd door de Angelsaksische koning Harold Godwinson. Dit was de laatste keer dat een Scandinavische koning Engeland probeerde te veroveren.

De strakke afbakening van 793 tot 1066 vraagt om problemen. Een volk besluit niet van de een op de

andere dag in een bootje te stappen om vreemde kusten te plunderen. Het is dus raar om zo'n specifiek jaar te kiezen. Om dit alles nog verder te compliceren zijn er voor 793 al aanvallen geweest in Engeland, zoals in het jaar 789 in Dorset. Daarnaast is het ook bijzonder dat de tijd van de Noormannen, die uit Scandinavië komen, begint en eindigt in Engeland. In Scandinavië zijn sommige historici van mening dat het einde van dit tijdperk aan het begin van de elfde eeuw, enkele decennia eerder lag. De Scandinavische bevolking was toen grotendeels gekerstend en doordat de macht strakker gecentraliseerd was, hadden de koningen de touwtjes steviger in handen dan de eeuwen daarvoor. Toen de christelijke koning van Noorwegen, Harald Hardrada, Engeland probeerde te veroveren, was de tijd van de Noormannen, als het aan sommige Scandinavische historici ligt, al een tijdje voorbij.

'The Viking Age' begon met plunderingen, maar werd ook gekenmerkt door kolonisatie van zowel bewoond gebied als onbewoond gebied. Zo begon *The Great Heathen Army* in 865 aan een campagne waarmee de Noormannen de baas werden in grote delen van Noord-Engeland. Hier ontstonden verschillende Scandinavische gemeenschappen. De Noormannen gingen ook op zoek naar nieuw land, hun avonturiers hebben IJsland en Groenland ontdekt. Daar zijn toen ook gemeenschappen ontstaan. Zelfs in Newfoundland, Canada zijn resten van een Oudnoorse gemeenschap gevonden.

Noormannen in de Nederlanden

Hoewel de nadruk vaak op Engeland ligt, waren de Noormannen in nog veel meer gebieden actief, waaronder ons koude kikkerlandje!

De term Viking

De term Viking is een lastige. Vaak wordt het gebruikt om alle Scandinaviërs uit de Vikingtijd mee aan te duiden. Het probleem is dat viking nooit verwezen heeft naar een etniciteit en we het daar dus ook niet voor moeten gebruiken. In het Engels wordt de term Norse(men) wel eens gebruikt, wat niet verward mag worden met Norwegian. Daarom gebruik ik Noormannen, waar ik geen Noor uit Noorwegen mee bedoel, maar iemand die tot de Oudnoorse cultuursfeer behoorde. In het stuk gebruik ik ook af en toe Denen, waarmee ik Noormannen uit een Deens koninkrijkje bedoel.

Het woord Viking zelf had vroeger waarschijnlijk een betekenis vergelijkbaar met het woord piraat. Het volk was dus niet helemaal Viking, enkel de mannen (en mogelijk vrouwen, dat blijft een fel bevochten stelling in debat tussen historici) die op rooftocht en oorlogspad gingen.

Is dat niet fantastisch? Misschien ben ik de enige die er zo over denkt, de bewoners van de Nederlanden van toen zullen het in ieder geval niet met me eens zijn. Rust zacht Dorestad.

Het zal geen verrassing zijn dat er nog geen 'Nederland' was in de vroege middeleeuwen, niet zoals we dat nu kennen. Vanaf de Belgische kust, langs de Nederlandse kust tot en met een deel van de Duitse kust lag een gebied wat Frisia heette. Toen het gebied aan het begin van de negende eeuw voor het eerst te maken kreeg met Oudnoorse aanvallen, was het pas recent onderworpen door de Franken. De Friezen zelf waren waarschijnlijk dus nog grotendeels paganistisch en hadden misschien wel meer gemeen met de 'heidense' plunderaars uit Scandinavië dan met de Franken.

De meeste eerstejaars weten al van de eerste aanval van de Noormannen, al is die in de lesstof nooit zo genoemd. De eerste bekende aanval was namelijk die van koning Godfried in 810, die beschreven wordt in de Frankische Annalen. Met een vloot van wel tweehonderd schepen, als we de Franken mogen geloven, plunderde hij de Friese eilanden en landde hij op het vaste land. Drie veldslagen later kochten de Friezen de Denen af, die daarna weer terug naar Denemarken voeren. Karel de Grote kreeg een woede-uitbarsting toen hij hier van hoorde, maar het was te laat om er nog iets aan te doen.

De volgende grote aanval is die op het al eerder genoemde Dorestad. In 834 plunderden Deense Noormannen de tot dan toe welvarende handelsstad. Een deel van de stad ging in vlammen op. Moeilijk zal het niet geweest zijn voor de Noormannen. Dorestad had waarschijnlijk weinig verdedigingswerken, zoals veel handelssteden dat toen nog niet hadden. Daarnaast was er ook geen krijgsmacht gelegerd. In de jaren daarna nam de welvaart af in Dorestad, wat we weten doordat het aantal in Dorestad geslagen munten afnam.

De eerste aanval op Dorestad was dan wel gepleegd door Denen, maar het vormde een onderdeel van een dynastieke strijd tussen enkele afstammelingen van Karel de Grote. Toen de Franken na jaren van conflict hun rijk netjes opgedeeld hadden, deed koning Lotharius van het Middenrijk de Deense krijgsheer Harald 'junior' in 839 Frisia cadeau. Harald verdedigde in ruil daarvoor de gebieden tegen aanvallen van zijn volksgenoten.

Harald en zijn broer Rorik bestuurden het samen,

totdat Harald onder onbekende omstandigheden overleed en Rorik van verraad werd beschuldigd door de koning. Rorik vluchtte naar het Oost-Frankische rijk van Lodewijk de Duitser en verzamelde daar een groep volksgenoten waarmee hij Dorestad innam en verschillende handelsplaatsen plunderde. Uiteindelijk gaf de koning toe en kreeg Rorik Frisia in handen.

Na Rorik kwamen en gingen er nog wat Deense heersers. Uiteindelijk werd de laatste Deense krijgsheer in de Nederlanden, Godfried de 'Zeekoning', in 885 afgezet door Gerolf van Holland. Zijn dynastie liep door tot Jan I van Holland, die jong en zonder kinderen stierf.

De nieuwe Noorman

De gevolgen van de Noormannen zijn lang na hun tijd voelbaar gebleven. Toen Rollo, een Noorse aanvoerder, zich overgaf aan de Frankische koning kreeg hij Normandië in handen. Zijn afstammeling Willem de Veroveraar veroverde Engeland, en bepaalde daarmee de geschiedenis van West-Europa voor de eeuwen daarna.

Maar ook vandaag de dag blijven de Noormannen ons bezighouden. Zo doen tv-shows als *Vikings* en *The Last Kingdom* het erg goed, maken bands als *Wardruna* Oudnoorse muziek en is er een snel groeiend bedrijf wat producten verkoopt om zelf een 'viking'-baard te groeien.

De extreemste 'vikifielen' zijn misschien wel de mensen uit Noorwegen die een gigantisch langschip hebben gebouwd. *De Draken Harald Harfrage*, 35 meter lang, is ontworpen en gebouwd volgens oude Scandinavische technieken. Het schip is in 2012 naar Engeland gevaren, en om hun eigen prestatie te overstijgen zijn ze in 2016 zelfs helemaal naar de Verenigde Staten gevaren. Op YouTube zijn verschillende video's te vinden van zowel de bouw als de reizen van het langschip.

Hoe succesvol de Noormannen ook waren, niemand wint het van de tijd. De Vikingtijd is over, de cultuur opgegaan in iets nieuws, met een flinke dosis christendom om van Odin en Thor af te komen. Maar gelukkig leven sommige dingen voort. Als je graag zou willen kan je vandaag de dag met Oudnoorse muziek in je oordopjes, haarproducten in je gevlochten 'viking'-baard en beide benen op een langschip je nog even verbonden voelen met de Noormannen van weleer.

Land in Zicht:

De gewaagde ontsnappingstocht van een Nederlandse Mijnenveger

Door: Felix Smit

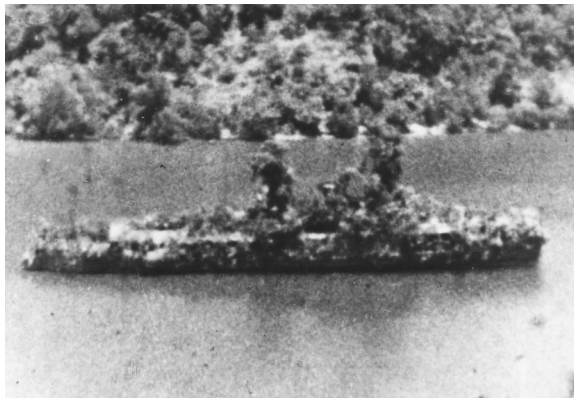
‘...Dies schat noch moeyt en spaert, om sluyten eens
op 't lest

Den draey-boom vande vaert van Oosten, en van
West.

De Bondgenooten hier niet weynich op en letten,
Maer d'Eylanden alsins met wapenen besetten...’

Zoals Vondel hier demonstreert, vormden de verraderlijke Indische wateren door de eeuwen heen dikwijls een strijdtoneel voor hebbelijke mogendheden, die niet bereid waren hun schoonheid te delen. Islamitische handelaren, Spanjaarden, Portugezen en uiteraard Hollanders voelden zich allen geroepen om de Indiëvaart te ondernemen, om maar niet te spreken over het surfersvolk dat fervent komt uitwaaien op Bali. De oorlogsjaren brachten een nieuwe belangstellende met zich mee: het Japanse Keizerrijk. Hoewel ons koloniale kikkerlandje geen partij bleek voor de heren van de Rijzende Zon, was er één bonte verzameling zeelui die de Japanse oorlogsmachine te gewiekst af wist te zijn. De Hare Majesteit Abraham Crijnssen wist dankzij een oud-Hollands verkleedpartijtje met de schrik te ontkomen aan Japanse heerschappij.

Vanaf december 1941 werd het matten in de Oost. In de begintagen van de strijd met Japan probeerde de Indische marine het initiatief te winnen door een reeks Japanse koopvaardischepen te torpederen. Leuk geprobeerd, maar David had Goliath ook niet dood gekieteld. De onvermijdelijke confrontatie tussen de Japanse oorlogsmacht en de Nederlands-Indische strijdkrachten, die vchten voor een vorstin in ballingschap en een vaderland onder bezetting, kwam in een stroomversnelling. De Nederlandse zeelui hadden vriendjes meegenomen. Engelse, Australische en Amerikaanse zeetroepen stonden onze jongens bij, maar dit bood helaas weinig soelaas. Ook begonnen Japanse expeditiemachten te landen op enkele eilanden. Nu kent de Indonesische archipel vele duizenden eilanden. Een dozijn onder uitheems gezag gaan we niet om zitten muggenziften, zou je denken, maar het was duidelijk dat de Japanners oprukten richting de majeure bevolkingsclusters. De campagne om Indië zou uiteindelijk beslist worden rond het kroonjuweel in de Gordel van Smaragd, Java.

In de Javazee lag een geallieerde vloot klaar als laatste bolwerk tegen de Japanse overheersing. Helaas ging het geallieerde verzet op 1 maart, tijdens de roemruchte Slag in de Javazee kopje onder. Het laatste deel van Java dat veroverd zou worden was Soerabaja in het oosten, waar een groot deel van de Nederlandse vloot gestationeerd was. Wat resteerde van de Nederlandse zeemacht kreeg van het Opperbevel ter Zee een duidelijke keuze: ten onder, of naar *The Land Down Under*. Drie van de vier mijnenvegers te Soerabaja werden tot zinken gebracht, maar Anthonie van Miert, commandant op de in Schiedam gebouwde Hr.Ms. Abraham Crijnssen, koos niet voor de haaien, maar voor het hazenpad.

De baren rond Indië stikten inmiddels van Japanse schepen en verkenningsvliegtuigen daarboven. Andere schepen uit Soerabaja werden met gemak gespot. Zo'n kluit oorlogstuig zo tussen de ongerepte stranden van Indië is dan ook een niet onopvallend ding. Als de vijandelijke patrouilles dan niets anders dan eilanden en open zee wilden zien, zou Van Miert ze dat geven ook. Zijn bemanningsleden gingen naarstig aan de slag met takken, palmladeren en velerlei ander gebladerte en al gauw was de archipel een opwas rijker. Maar de list ging verder dan slechts een gewiekste gedaanteverwisseling. Overdag voer de Abraham Crijnssen niet en alle apparatuur werd tijdens de kantooruren uitgeschakeld. Alleen in de kombuis was leven in de brouwerij te vinden; je moet wat, met 45 venten op een schip.

In het holst van de nacht voer de mijnenveger op het dunbevolkte Gili Getting, ten oosten van Bali. Daar kon vers beschuttingsmateriaal gerooid worden en werd geïnformeerd bij de eilandbewoners of de Japanners al waren langs geweest. De locals konden mededelen dat dit niet het geval was, vandaag de dag in zo'n toeristische bestemming onvoorstelbaar. Nog dagen zou de bemanning erover doen om de Soendaboog van noord naar zuid te beslechten. Toen de open zee bereikt was kon het schip in één ruk doorstoten naar het Australische Geraldton.

De Hare Majesteit Abraham Crijnssen, vernoemd naar de commandeur die grootse overwinningen behaalde op de Engelsen in Suriname, West-Afrika en de Noord-Amerikaanse koloniën, het schip dat een uiterst gewaagde en filmische ontsnapping had gemaakt, werd na het aanmeren in Geraldton toch een beetje tekort gedaan. Het schip moest vooral kapotte vaartuigen op sleeptouw nemen in Brits-Indië. De deels Australische bemanning wilde zelfs het portret van Wilhelmina vervangen met George VI. Na de oorlog deed het dienst als trainingsvaartuig voor Nederlandse cadetten. Tegenwoordig is ze te zien in Den Helder, zonder camouflage helaas. Wel een stuk makkelijker te vinden.

Over de mensen die over straat gaan, ook al is het waterkoud buiten en staat het eten eigenlijk allang op tafel

Door: Jitske Hell

I

Jij schuift door het leven als door mensenmassa's.

Altijd onderweg, tot er iets, en dan weer door.

Daar ga je weer, met al je kleingeld en dromen op zak.

Ik hoor ze rinkelen.

II

Straathoecken zijn punten van gaan en staan.

En hoe later de avond, hoe donkerder de lucht, hoe meer er wordt gestaan en hoe minder er wordt
gegaan. Handen in de zakken, wolkerige adem en tevergeefs schuifelende voeten.

Hier gaat nog niemand weg.

Er staat een dakloze man op de andere hoek van de straat. Er ligt een gloed van het oranje licht van de
lantaarnpaal over hem heen. Het lijkt op warmte, maar is het niet.

Zijn muts zit net scheef, zoals verwachtingen over de empathie van mensen.

We willen gaan, maar staan. Zijn anders, maar doen hetzelfde.
Blijven, blijven, blijven.

De handen warm wrijven. En wachten.

Op wat – of wie – dan misschien toch nog de hoek om komt.

III

Hoop is het roodborstje voor mijn keukenraam.

Zijn plek is onder de mahoniestruik in de tuin. Niet zichtbaar, maar ook niet onzichtbaar.
Als je op je tenen gaat staan bij de waterkoker en een beetje je best doet, zie je hem wel.

Het is ook niet alsof hij eisen te stellen heeft, het is al eind november en hij is hier nog.

Desondanks sleept hij met takjes, wormen en, blijkbaar, hoge verwachtingen voor de winter.
Het schemert en het miezert en eigenlijk is mijn roodborstje al veel te laat.

Toch bouwt hij nog een nestje.

Voor elke nachtdienst leg ik een paar rozijnen onder de mahoniestruik.
Daar schijnt hij van te houden.

The Memory of a Goldfish

Door: Aoife Tilleman

When Kaito had first learned to swim, at the ripe age of seven, his mom had bought him two goldfish as a reward. His grip was tight on the plastic bag with them in it, swinging it back and forth as he skipped down the street. Peixera was a town that rested at the edge of the shore, and when it stormed the waves would lick at walls like flames. And so, it was *imperative* that Kaito would learn to swim. *Imperative. That's a big word. Mom had said "imperative".* He wasn't exactly sure what it meant, yet he knew it was an important word that no one else knew at age seven. He could not wait to tell Akabi that word, shove it in his face that he knew a word that Aki didn't. It was almost a better present than the goldfish.

At home, he put the fish in a bowl on his desk in his room. He pressed his nose against the glass and stared at the fish as they swam around meaninglessly. One was definitely bigger than the other. His knuckles tapped the bowl with growing impatience, because they weren't doing anything!

His mom put her hand on his shoulder. "Don't, sweetheart. They don't like all that noise. You wouldn't like it if I banged on your walls constantly, hm?"

Kaito shrugged.

"Take good care of them." His mom pressed her lips to the crown of his head. "I wanted you to have two, so they could keep each other company. It must be tiring, swimming around all alone." A lingering hand ran through his hair, and he reveled in the warmth of her touch.

Akabi liked the fish. Later that day, they were in his room together, and he stared at them longingly, his finger tracing the glass.

"I got them 'cause I learned how to swim." Kaito's chest puffed up a little with pride. "My mom said it's imperative that I did." When Akabi didn't bother to ask what the word meant, he prompted, "Do you know what imperative means?"

"Yeah." Aki answered.

It was as if the smoldering coals from the fireplace suddenly filled Kaito's stomach. "No, you don't," he spat back.

Aki frowned in genuine confusion. "Uh, yes I do. It means 'crucial'."

"That's just a lucky guess!" Kaito bristled.

Akabi was a year younger than Kaito, the son of his dad's servant. They lived in a small house only a few steps from the mansion Kaito lived in. Aki's dad was helping around Kaito's house mostly, cleaning up after them. The boys had been brought up as friends, no matter their different status. Akabi's status definitely didn't matter to mom, Kaito thought bitterly. She loved Aki as much as she loved him.

"Will you teach me how to swim?" Akabi asked quietly. When Kaito didn't say anything, he continued in a voice barely above a whisper, "I've always wanted to swim in the sea, you know, in the summer. With the other kids. It's no fun being stuck on the shore."

"Your dad should teach you." Kaito knew Akabi's father couldn't swim and couldn't afford to learn how. He didn't care even a little bit.

It was quiet in his room at night, and he hummed himself a lullaby. In the morning, Kaito looked through his little dictionary for kids and found that the word 'crucial' wasn't even in it.

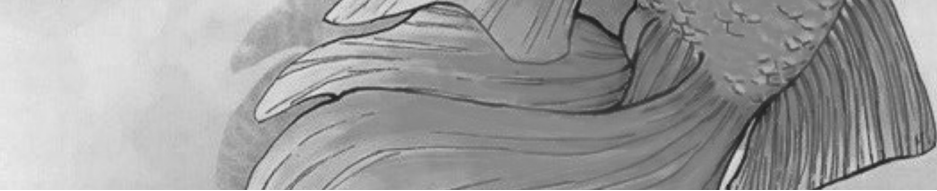
Kaito grew to love swimming and became quite renowned for it in the town by the time he was ten. The sea was the only place where the world didn't weigh on him as much. He raced the rest of the kids in the summer and beat all of them effortlessly. It was perhaps the only thing he was good at.

Akabi often sat in the sand, watching him in awe. "It's like the waves help you move forward!" He rambled as Kaito came out of the water. Kaito took the towel from his hand and smiled. "Could you please, please teach me?" Akabi's eyes were entirely captivated by longing, and it made refusing him all the sweeter.

"I don't think you'd be good at it, to be honest," Kaito purred. "I mean, you've got to have talent, you know."

Akabi nodded slowly in understanding. "I don't even wanna be good at it, I just wanna be able to go in the water. It's so boring sitting in the sand with the adults."

Kaito shrugged. "Yeah, sure. But you know, you're already good at school and stuff, and even PE."

You can't also be good at swimming, that's against the rules of life. It's gotta be fair, right?" Akabi hummed in agreement. "Besides, you can go in the water even if you can't swim. Just don't go too deep, where you can't stand."

A girl from their class came up to them, Talise. She had hair like the sunset, and she had almost been able to keep up with Kaito in the water. "Hey, what're you boys doing later?"

Kaito and Akabi eyed each other. *Girls are stupid.*

"First one to that tree wins!" Kaito shouted, and he and Akabi took off like lightning. Kaito's heels sunk into the sand and his legs grew tired way before Akabi's did. Even when Aki reached the tree first and poked him with his finger to emphasize his victory, Kaito only laughed and tackled him to the ground.

Minutes later and out of breath, both sat against the tree.

"You're my best friend," Akabi muttered into the summer breeze that rustled his hair. It made the air taste of salt, too.

Kaito felt as light as he did in the water. "You're mine, too." He tried to wipe sand from his hands. "We're best friends forever."

"Shut up, you sound like Talise. Gonna give me a friendship bracelet with little hearts too?" Akabi was only joking, but Kaito punched him softly in the shoulder anyway.

Kaito's twelfth birthday was supposed to be a big event, with half of the people from town invited to the mansion. Kaito tried not to feel too flattered, but so many people were coming to see *him* on his birthday... it was major. His dad had been joking he'd have to teach him to shave soon, and his mom was teary-eyed at the mere thought of him growing up, but he liked it. He was going to grow so big as a teenager!

The excitement of the upcoming party left him restless in his bed on the eve of his birthday. That night, Akabi's dad had been working late on the preparations, until his mom burst into Kaito's room with him by her side. He was planning to pretend to be asleep, but when she called his name and her voice trembled, he knew something was wrong.

"Mom?"

"Sweetie, sweetie... Akabi's missing. Do you have any idea where he might be?" One of her hands rested on his chest, the other on her own.

He felt heavy, so very heavy. He wanted to say no but found his throat had closed on him. He shook his head furiously.

His mom nodded, clutching his hand as if he might disappear any moment too. "We'll call the police. They'll find him, child."

Kaito had skipped school in the days after, sneaking out and wandering around town in the hope Akabi would jump from behind a wall and race him to some stupid tree in the distance. Then, when he came home on the fifth day, he found his mom with her face in her hands at the kitchen table.

"Mom?"

She lifted her head. Her face was red and swollen. Kaito's heart sank before she even opened her mouth. "The neighbor from the end of the street found him. Kaito, he..." She took a shaky breath. "He drowned."

Kaito turned on his heel and walked out. Out of the house, out of the town, straight to the sea. He didn't break his stride until he was fully submerged in the water. His clothes stuck to his skin. He took a deep breath and went under.

He didn't feel light this time. He dove towards the ground, and when the sunlight from above started fading out, he let his body go limp.

He floated to the surface.

The next time he let out a breath before diving, and when he relaxed underwater, he stayed down. It was dark, and cold, and he couldn't breathe. He couldn't *breathe*. He couldn't *breathe*. Aki couldn't *breathe*. He couldn't *breathe*. He couldn't *swim*.

They would suffer the same fate. Akabi had died under the heaviness of the ocean, and he would die a thousand times more under the heaviness of his childish, bitter decision. He laughed and inhaled water that made his throat and nose burn. *The rules of life.*

Fairness.

Utolsó hajó (The last ship)

Door: Jaimy van der Waal

Smoke reaches high in sky, trails the charge
Of Szent István's quest to break and sway
The tide of war and with fire lead the way
Break, break that forsaken Otranto Barrage!

Carrying men, empire's last attack, and march
The men, with beast of steel confidence
That dwells, floating on man's omnipotence
Certainly certain to break the Otranto Barrage

Ship's hit, beast's exposing part and side
The largest predators cannot hide
From shallow metal terror underwater

O Szent István, may you lay at rest at last
In the arms of the Lord, and ocean vast
Marking the beast, the men, war's end

Szent István is the name of the first Hungarian King and Saint. Later the name was given to an Austro-Hungarian dreadnought of the Tegethoff class. Her sinking in 1918 was captured on film. She remains the only battleship of WW1 with footage of her dreaded

Vaart wel

Door: Jaimy van der Waal

Ach, hoe zuur toch waren grootvaders laatste jaren
Daar hij moedeloos smachte naar de lucht die rust zou bieden
Waarom een boot, niet meer zeewaardig, moet blijven varen
Als zee, schippers op zijn tijd vaarwater doet verbieden

Diepte de toelaat van elk en ieder schip, droevig het klinkt
Het schip vaart vooruit in de tijd en aldoende het zinkt
Ook al trekt een honderd paarden de schuit, ieder verliest
Men komt uit op een plek die geen schippers kiest

De wind guurt, droog is het dek, maar toch schaad
Elke adem, iedere zucht is een vloek van het kwaad
Alsof met ieder beetje de dood het leven verraadt

Mijn eerbied gewijd, voelt te laat, als ijzer verminkt
Ach, wat zal, het kan alleen zolang ik op den kade staat
Want het ego dat klinkt, schreef gans alleen deze woorden in inkt

Het zure water

Door: Jaimy van der Waal

Wind's liedje klinkt op zee en in jouw ogen
Zag ik lust en liefde glinsteren in het licht
Der dagen die ik ooit met jou heb mogen
Delen voordat de wind mij sneed in t gezicht

De zuchten die ik nu slaak zijn slechts vlagen
Verlangende naar jouw zoete kusjes en lach
Waarvan ik elk sentiment wel terug wil vragen
Van toen ik jouw blote lichaam voort eerst zag

Die eerste kus toen jij mij koos en benoemde
Tot allerliefste, verzegelde mijn lot tot t verdoemde
Toen jij zomaar viel voor hij die meer kon geven

Dat mijn schamele hoop, nu dood en gevelt
Lijdend kijkt naar hem die jou alles vertelt
Wat ik van jouw lieve stem zou willen horen

Flood of desire

Door: Jaimy van der Waal

A drop is but a daughter of a shallow sea
Subjecting itself to deep oceans as do I
Kneel for thee, the void of thy two dark eye
For I couldn't resist thy loveliness I see
Thy longing gaze pulled me in and my
Heart flooded with many ecstatic tears
Waves of virtue came, rushing fears
Of loneliness when I told them goodbye

In one night I felt how a ruin vanished
That I now crave thy soft bodily feeling
Which warms my insides as I'm kneeling

Thee made dark ages go up in heavenly fire
So that my heart admired, and now soul knows
My meek self was set alight, for thee glows

Storm in het licht van de schemering

Door: Marlene Schneider

Ik heb niks met water, ook niet met boten. Gisteravond kwam Noor met de vraag of we zouden gaan varen, aangezien het mooi weer zou worden. Ik wilde wel met haar varen. Vervolgens vertrok ze naar boven en ging in bed liggen. Als een schim vloog ze over de trap die haar voetstappen geruisloos opving. Toen ik later op de avond naast haar kwam liggen, deed ze alsof ze sliep. Ze ademde sneller dan normaal en haar oogleden waren strak aangespannen. Storm was op komst. Het was slechts wachten op een hoge golf die me kopje onder zou brengen. Vanaf het moment dat Noor in mijn leven kwam, veranderde alles. In het begin wilde ze me niet, maar dat is hoe alle meisjes doen om hun zogenaamd exclusieve imago omhoog te houden. 'Ik ben gewoon niet op zoek naar iemand momenteel, ik wil vrij zijn.' Ik had haar niet begrepen. Haar vrijheid wilde ik niet ontnemen. Ze mocht van mij alles doen wat ze wilde, van mij part ging ze backpacken in Azië om opzoek te gaan naar haar ware ik of haar zogenaamd enorm moeilijke verleden 'een plekje te geven', wat al haar vriendinnen momenteel aan het doen waren of hadden gedaan.

Innerlijke rust vind je tegenwoordig alleen in een aftands dorp aan de andere kant van de wereld waar je duizenden euro's uitgeeft aan een primitief leven. Ze mocht haar volgers laten denken dat ze een belichaming was van perfectie en '*hashtag bodypositivity*' gebruiken als het bewerkingsprogramma haar vlezige dijen op een bikinifoto niet wisten te camoufleren. Ik zat tot ik haar kende niet op sociale media, maar ik maakte accounts aan om haar te bevredigen met likes en comments. Ze zag me, maar ik werd samen met haar honderden andere volgers niet opgemerkt. Haar onbereikbaarheid maakte haar alleen maar interessanter en ik was dan ook vastberaden om haar voor me te winnen. Onder die afkeer zat een stukje kwetsbaarheid, iets in haar was kapot. Ik zou het maken.

Eenmaal bij de haven aangekomen maakte Noor de boot klaar voor vertrek. Ze kwam uit het soort gezin waar een jaarlijks zeilkamp niet kon ontbreken, omdat dit voor kinderen een belangrijke vaardigheid was.. Zeilen was status. Haar ouders dronken Chardonnay voor de gezelligheid, maar vooral om het angstige gevoel van buiten de boot vallen te onderdrukken. De zon brandde in mijn nekvel en mijn t-shirt plakte aan mijn lichaam. Ik had dorst. 'Dit kan zo niet langer,' begon Noor, terwijl ze met haar benen heen en weer schommelde en haar gezicht naar beneden hield. Ze pakte een pluk haar en wikkelde het om haar wijsvinger. Dat doet ze altijd wanneer ze gespannen is. Met haar tong bevochtigde ze haar lippen en haar zweethanden veegde ze af aan de onderkant van haar jurk. Ik rook onder haar parfum en deodorant een sterke walm van zweet. In haar afstotelijke geur zocht ik naar antwoorden die haar stilte mij niet gaven. 'Zeg het dan.' Ze wacht met opkijken, alsof ze nog omhoog moet komen zwemmen uit het diepe water. Een gevoel van angst zette op vanuit mijn borst, maar ik wilde niet dat ze dat zou zien. Ik was een en al kalmte.

Mijn vriendinnen hadden gevraagd waar het was misgegaan, maar naar het antwoord op die vraag was ik zelf al tijden op zoek. Er was niet één moment geweest waarop ik hem niet meer wilde of mezelf had overtuigd dat mijn leven beter af zou zijn in mijn eentje. Het begon zo onschuldig, dat ik het eerst niet eens doorhad. Zijn kleding irriteerde me of wanneer hij zijn haar met de verkeerde gel had gedaan. Ik ergerde me aan zijn complimenten en eeuwige geduld. Het werd steeds meer. Zolang ik me al kan herinneren houdt Bastiaan ervan om vroeg in de ochtend op te staan en te gaan wandelen. Uit de bijkeuken haalt hij de avond van tevoren zijn bizar lelijke bergschoenen tevoorschijn, voor het geval hij tijdens zijn standaard route door het bos toch een berg van 500 meter tegenkomt.

Die ochtend werd ik gewekt door zijn vertrek. Ik bestudeerde zijn geconcentreerde blik, terwijl hij de rugzak van de stoel afpakte en op een rustig tempo naar beneden liep. Ik voelde zoveel woede en mijn hoofd werd overspoeld door gedachten. Mijn boosheid beangstigde me, maar het gaf tegelijkertijd voldoening om toe te geven aan de onderdrukte behoeftes in mijn hoofd. Waarom had ik geen vriend die van voetbal hield en in het weekend naar een café ging om zich met zijn vrienden helemaal vol te zuipen? Hij zou op zijn telefoon kijken en ondanks het verdovende effect van de alcohol, zich realiseren dat hij me een bericht moest sturen dat het laat werd. Daarnaast zou hij me tijdens het typen van het bericht laten weten hoeveel hij van me houdt en zodra het kon me bespringen alsof hij al jaren droog stond. Ik zou grijnzen naar mijn scherm en gaan slapen, verlangend naar het moment dat hij naast me zou kruipen wanneer hij de slaapkamer wist te vinden.

Bastiaan was niet zo. Hij moest in alles anders zijn. Ik ben in het begin gevallen voor zijn kalmte en rust. Zijn persoonlijkheid wist mijn chaotische hoofd altijd op de juiste momenten te sussen. Ik praatte teveel en hij luisterde naar al mijn verhalen. Bijna iedereen kan horen; weinig mensen kunnen luisteren. Bastiaan was een van die weinige mensen. Soms gaf hij een advies over hoe ik meer rust in mijn hoofd kon krijgen, maar soms zei hij niets. Een klaagmuur praat ook niet terug en toch helpt het voor miljoenen mensen. Er ontbrak iets. Ik wilde iets nieuws, iets uitdagends, maar met hem waren de dagen iedere keer hetzelfde. Zijn karakter had geen vernieuwing doorgemaakt en ik vond mezelf te jong om nu al uitgekeken te zijn op mijn partner. Hij heeft me destijds gered van mijn eigen donkere wolk aan gedachten, maar ik hoef niet meer gered te worden. Boven de boot vlogen zeven meeuwen. Op een andere dag had ik ze weggejaagd en geklaagd over hun aanwezigheid, maar vandaag niet. Na vandaag zou ik net zo vrij zijn als zij en vlieg ik mijn eigen kant op.

Ze hilde en zei dingen, maar ik vergat te luisteren. Ik ben er altijd voor haar geweest en nu laat ze me als een baksteen vallen. Noor is mijn

beste vangst ooit geweest. Een sukkel als ik die zo'n meid wist te regelen, was noemenswaardig voor veel mensen uit mijn omgeving. Ik was het gewend dat ik op alle vlakken werd onderschat. Het motiveerde me alleen maar om te bewijzen dat iedereen het bij het verkeerde eind had. De boot kwam weer aan bij de haven. We hadden onderweg niks meer gezegd en ik had genoten van de eindeloze minuten stilte. Mijn leven moest doorgaan zonder haar. De zon was ondergegaan en bij aankomst in de haven was het behoorlijk schemerig. Ze stond op met haar rug naar me toe en opeens wist ik het. Mijn leven had weinig heldere momenten gekend, maar dit was er één. Geruisloos stond ik achter haar en sloeg mijn armen om haar middel. Vroeger had ze zich omgedraaid, mij omhelst en gezoend, terwijl ze vertelde hoe geweldig ik was. Geweldig was ik nog steeds. Zij niet.

Ze draaide zich niet om en weigerde te spreken. Haar blik staarde in de verte, richting de overkant, vol niets. De sprankeling in haar ogen en de energie in haar lijf waren verdronken. Ze was zichzelf niet meer. Jarenlang heb ik de duivel in haar hoofd proberen te temmen, maar vandaag was de dag aangekomen dat ze zichzelf verloren was aan het kwaad. Ze kon het goede en slechte niet meer scheiden van elkaar en liet zich adviseren door boze stemmen. Noor was in gevaar. Ik moest haar redden. Ik duwde met mijn knie in haar rug en ze viel met haar hoofd schuin op het dek. Een harde gil ontsnapte uit haar mond en daarna volgde haar lichaam met een klap op de grond. Ze bewoog amper en uit haar hoofd kwam helder bloed die de boot langzaam rood van kleur maakte. Ik bleef naar haar kijken tot al het leven uit haar was gestroomd. Het duurde nog geen twee minuten. Ik moest mezelf bedwingen om niet te fantaseren over hoe ze straks vredig in een kist zou liggen en door de tijd heen langzaam zou vergaan. Het graf zou na jaren opengemaakt worden om te ruimen voor iemand anders. Als laatste restje koud voedsel op een bord zou ze van de wereld worden gegooid. Ik belde de ambulance en politie om te vertellen over dit tragische ongeluk, waarbij mijn lieve vriendin uitgleed toen ze het zeil goed wilde zetten. Ik heb nooit iets met zeilen gehad.

Argus is een uitgave van UHSK